Dinimi Seviyorum

2

1. BÖLÜM *Namaz Kılıyorum*

Sayfa 1
(İlk Namazım)

2. BÖLÜM *Zekât*

Sayfa 43 (Zekât)

3. BÖLÜM *Oruç*

Sayfa 59 (Oruç)

4. BÖLÜM *Hac*

Sayfa 67
(İnanç Yolculuğu)

1.
Bölüm

Namaz Kılıyorum

İLK NAMAZIM

Dedemin çiftliğinde geçen güzel ve macera dolu bir tatili geride bırakıp evimize döndük. Akrabalarımdan ve arkadaşlarımdan ayrılmanın üzüntüsüyle eve dönüşün sevincini birlikte yaşadım. Odamı, oyuncaklarımı ve okulumu özlemişim meğer.

Aradan günler geçti. Hafta sonu, alış veriş dönüşü kapıda bir sürprizle karşılaştık. Amcam ve oğlu Tarık, ellerinde çanta ve paketlerle bizi bekliyorlardı. Köyden taze tereyağı, peynir, yumurta, meyve, sebze getirmişler. Çok sevindik. Bütün gün konuşup hasret giderdik.

Bir ara amcam beni yanına çağırdı. "Sana bir sürprizim var Semra!" dedi. Çantasından büyük bir paket çıkarıp verdi. Hemen açtım. Aman Allah'ım. Nakışlı, süslü elbiseler, yazmalar, havlular… Daha önce bu kadar güzellerini hiç görmemiştim. Amcama teşekkür ettim. Hem de defalarca.

Akşam üzeri, amcamı otobüsle köye uğurlarken babam, "Tarık bir süre bizimle kalacak." dedi.

Galiba bugün yaşadığım sürprizlerin en güzeli de buydu. Onunla iki kardeş gibiydik ve bir süreliğine de olsa yalnızlıktan kurtulacağımı düşündüm.

Eve dönerken, tarihî camilerin yükseldiği caddelerden geçtik. Sokak ışıklarının yanmasıyla birlikte, ezanlar yankılanmaya başladı. Telâşlı kalabalıklar kandil simidi satıcıları etrafında kümelendi. Minarelerdeki mahyalar ışıl ışıl aydınlandı. Birinde "Namaz dinin direğidir.", diğerinde "Kandiliniz mübarek olsun." yazıyordu. Bu gece ne kandiliydi acaba? Namazla kandilin ne ilgisi vardı?

Ezanı böyle bir ortamda dinlemek çok farklıydı. İçimi tatlı bir heyecanın sardığını hissettim. Tarık da en az benim kadar etkilenmişti.

Babam, "Ben namazı camide kılacağım çocuklar." dedi. "Siz arka tarafta oturup beklersiniz."

Camiye girdik. Büyük kubbenin altındaki ışıltılı, geniş mekânda, imamın arkasına dizi dizi saf tutan insanlar vardı. Bir bütünün parçaları gibi birlikte hareket ediyorlardı ve sanki bir başka âleme dalmışçasına huzur içindelerdi. Babam da onların arasına katıldı.

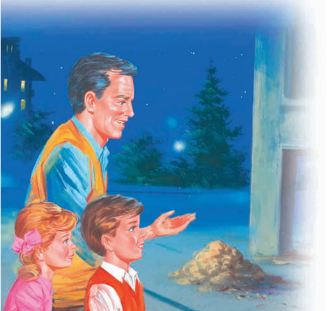
Eve dönerken aynı mahyaları tekrar okudum ve babama bunların anlamını sordum: "Namaz dinin direğidir, ne demek? Bu gece ne kandili?"

Babam inşaat hâlindeki bir binayı gösterdi. "Şu kolonları görüyor musunuz?" dedi. "Bunlar olmazsa bina yıkılır. Namaz da dinin kolonları, direkleri gibidir. Namaz kılmazsak dinî hayatımız yıkılır. İnancımız zayıflar.

"Gerçekten bu kadar önemli mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Önemli." dedi. "Kur'ân'da imandan sonraki ilk emir namazdır ve Müslümanlara bu gece emredilmiştir."

"Bunun için mi bu geceyi kandil

gecesi olarak kutluyoruz?" diye sordum.

"Evet," dedi babam. "Bu gece Miraç Kandili. Bu gecede Peygamberimiz'in huzuruna çıkmış. Rabbimizle görüşmüş. Yüce Rabbimiz hediye olarak bize beş vakit namazı göndermiş. Namaz kılmak, yüce yaratıcının huzuruna çıkmak, verdiği sayısız nimetler için O'na teşekkür etmek demektir."

Amcama hediyeler için teşekkür etmiştim. Oysa bizi yaratan, yeryüzünü ve gökyüzünü bizim için donatan, anne ve babamın şefkatli kollarında beni büyüten Allah'a nasıl teşekkür etmem gerektiğini daha önce hiç düşünmemiştim.

Ertesi gün hep birlikte pikniğe gittik. Güneş ışıl ışıl, gökyüzü masmaviydi. Ağaçlar, çiçekler, kelebekler… Hepsi birbirinden güzeldi. Annemin hazırladığı nefis yemeklerden, mis kokulu güzel meyvelerden yedim. Anne-

me teşekkür ettim. Sonra babamın anlattıkları geldi aklıma. Bizi yoktan var eden, sayısız nimetlerle donatan Allah'a teşekkür etmeyecek miydim?

O sırada namaz hazırlığı yapan babama, "Ben de namaz kılmak ve Allah'a teşekkür etmek istiyorum." dedim.

Çok sevindi babam. Başımı okşadı. "Namaz kılmak için abdest alman gerekir." dedi.

Namaza hazırlık olarak yapılan temizliği kast ediyordu.

"Annemi abdest alırken, namaz kılarken defalarca izledim. Sûre ve dualar da ezberimde." dedim.

"Sana bakarak ben de kılarım." dedi Tarık.

Güldüm. "Sen babama bakarak kılarsın." dedim. Çünkü kızların ve erkeklerin namazdaki duruş ve oturuşlarında bazı farklılıklar var."

Abdest almak için Tarık'la birlikte çeşmenin başına gittik. Kollarımızı sıvadık. Asbest almaya niyet edip besmele çektim. Önce ellerimi iyice yıkadım. Sonra annemden gördüğüm kadarıyla abdest aldım. Ben ne yaparsam, Tarık da aynısını yapıyordu. Sonra, koşarak koca çam ağacının gölgesine, annemle babamın bulunduğu yere geldik.

Annem, "Bilin bakalım çocuklar, günde kaç vakit namaz var?" diye sordu.

"Beş vakit!" diye cevapladı Tarık. "Sabah, öğle, ikindi, akşam ve yatsı."

"Aferin," dedi annem. "Peki bunların kaçar rekât olduğunu biliyor musunuz?"

"Ben biliyorum." dedim.

Tarık çok şaşırdı. "Ne çok şey biliyorsun Semra!" dedi.

"Çok kolay." dedim. "İstersen sen de öğrenirsin."

Bu sırada annem çimenlerin üzerine büyük bir örtü serdi. Babam ve Tarık önde, annem ve ben arkada öğle namazını kıldık. Annem ve babam ne yaparsa biz de aynısını tekrarlıyorduk.

Namazdan sonra birlikte tesbih çektik. Bizi yoktan var eden ve sayamayacağımız kadar çok nimetler veren Allah'ımıza şükrettik. Tesbihin ardından ellerimizi O'na açıp dua ettik. Annemiz, babamız ve bütün insanlar için iyilik, güzellik dileklerimizi Rabbimize ilettik. Babam sesli olarak bazı duaları mırıldanırken, Tarık ve ben bu güzel dualara "Amin!" diyorduk. Amin demek, "Allah'ım, senden bu duayı kabul etmeni istiyorum." demekmiş.

Babam namazdan sonra, "Çay demleninceye kadar, size bir hikâye anlatmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Çok seviniriz, hadi anlat babacığım!" dedim.

Başladı anlatmaya: *"Bir zamanlar, bir padişah, iki memurunu çok uzak bir şe-*

hirdeki güzel çiftliğine göndermek istemiş. Çiftlik, yaya olarak gidildiğinde iki aylık mesafedeymiş. Padişah memurların her birine harçlık olarak yirmi dört altın vermiş ve demiş ki:

– Bu altınları yolculuk için ve çiftlikteki ihtiyaçlarınız için kullanın. Bir günlük uzaklıkta uçak, gemi ve trenin bulunduğu bir istasyon var. Orada cebinizdeki paraya göre, istediğiniz araca binebilirsiniz.

Padişahın talimatını ve verdiği harçlığı alan iki memur yola çıkmışlar.

Memurlardan birisi, istasyona kadar ihtiyaçları için alışveriş yapmış. Hatta ticaret yaparak para kazanmış. Sonra da gideceği yer için bilet almış.

Öteki memur ise yolculuğu unutup, elindeki altınları lüzumsuz yerlere harcamış. Kumar, içki ve eğlence yerlerinde israf etmiş. İstasyona vardığında, sadece bir altını kaldığını fark etmiş. Orada diğer arkadaşıyla karşılaşmış. Arkadaşı onun bu perişan durumunu görünce ona demiş ki:

– Şu cebinde kalan tek altın ile bir bilet al. Böylece iki ay yaya gideceğin yolu bir günde gidersin. Yoksa bu uzun yolda perişan olacaksın!...

Acaba şu adam, elinde kalan tek altını bir bilete vermeyip, lüzumsuz şeylere harcasa, büyük bir hata etmiş olmaz mı?"

"Bunu bilmeyecek ne var babacığım, elbette hata eder." dedim.

Babam anlatmaya devam etti: *"Şimdi onları istasyonda bırakıp hikâyeyi yorumlayalım:*

Hikâyedeki padişah Rabbimiz'i temsil eder. Yirmi dört altın ise her gün Allah'ın bize verdiği yirmi dört saatlik zamandır. Hikâyedeki memurların gideceği o çiftlik cennettir. İstasyon ise kabirdir. Memurlardan birincisi, Allah'ın kendisine verdiği ömür nimetini iyi değerlendiren ve namazlarını kılan insandır. İkinci memur ise zamanı boş işlerle harcayarak namazı ihmal eden kişiyi temsil eder.

O yolculuk, dünyadan kabre ve ahirete giden hayat yolculuğudur. Bilet ise namazdır.

Allah insana, her gün için altın değerinde yirmi dört saat zaman vermiş, bunun bir saatini namaz için kullanmamızı emretmiş. Günlük hayatımızın yirmi üç saatini çalışmak, dinlenmek, beslenmek ve eğlenmek için kullanırız. Geriye kalan bir saati de Allah'ın nimetlerine teşekkür edip cenneti kazanmak için namaza vermemiz gerekmez mi?

Namaz, ruhumuzun ihtiyacı olan manevî gıdayı sağladığı gibi, vücudumuzun zinde kalmasına da yardımcı olur. Kalbimize huzur verir. Ayrıca Rabbimiz, sonsuz merhametiyle, namaz kılan insanın günlük hayattaki diğer işlerini de ibadet olarak kabul eder. Böylece az bir zahmetle insan Allah'ın sevgisini ve cenneti kazanmış olur."

Hikâye çok güzeldi. İçimdeki namaz kılma isteği öyle arttı ki, çaylar içildikten sonra, abdest almayı ve namaz kılmayı doğru bir şekilde bize öğretmesini istedim babamdan.

Çok sevindi. "Memnuniyetle!" dedi.

Birlikte çeşmeye gittik. Babam abdestin alınışını güzel güzel anlattı, Tarık ve ben uyguladık:

"Önce ellerinizi güzelce yıkayın bakalım. Elleriniz çok temiz olmalı ki ağzınıza aldığınız su da temiz olsun.

Sonra, sağ elinizle üç kez su vererek ağzınızı temizleyin. Suyu ağzınızda biraz çalkalayıp, boşaltın.

Şimdi de sağ elinizle üç kez burnunuza su verip, sol elinizle temizleyin.

Yüzünüzü üç kez saç bitiminden çene altına kadar yıkayın. Suyu yüzünüze çarpmadan yumuşak bir şekilde sürün. Bu sırada suyu etrafa sıçratmamaya dikkat edin.

Önce sağ, sonra sol kolunuzu dirseklerle beraber üç kez yıkayın.

Sağ elinizi ıslatıp, başınızın dörtte birine sürün. Buna başı "mesh etmek" denir.

Kulaklarınızın içini serçe parmağınızla, dışını da baş parmağınızla temizleyin.

Islak ellerinizin dışını ensenize sürün...

Önce sağ, sonra sol ayağınızı parmak aralarından ayak bileklerine kadar iyice yıkayın."

Daha önce aldığım abdestte, hareketlerin sırasında bazı hatalar yaptığımı farkettim. Bu hataların abdesti bozup bozmayacağını babama sordum. Bozmazmış. Fakat bu sıraya göre alınırsa daha güzel olurmuş. Peygamberimiz böyle yaptığı için, bizim de bu şekilde yapmamız, O'na sevgimizin ifadesiymiş. Böylece abdest almakla kazandığımız sevaplar da artarmış. Hem bunu öğrendiğime, hem

de önceki abdestlerimin boşa gitmediğine çok sevindim.

Babam, "Allah'ın sevgisini kazanmak için yapılan hiçbir şey boşa gitmez. Allah bunların mükâfatını ahirette fazlasıyla verir." dedi. Ardından, "Abdestiniz tamam, fakat abdesti nelerin bozduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Onu da biliyorum!" dedim hemen. "Tuvalet ihtiyacını gidermek, gaz çıkarmak, ağız dolusu kusmak, uyumak, bayılmak, vücuttan kan veya sarı su çıkması, bir de şey…" Sonuncusunu hatırlayamadım.

Babam, "Onu da ben söyleyeyim. Namaz kılarken, yanındakiler işitecek kadar sesli gülmek." dedi. Sonra devam etti. "Abdest almakla namaz hazırlığınız tamamlandı. Şimdi örnek olarak iki rekâtlık bir namazın kılınışını öğrenmeye ne dersiniz? Meselâ sabah namazının farzı."

Tarık ve ben sevinerek çimenlerin üzerine seccadelerimizi serdik. Babamın öğrettiği şekilde kıbleye, yani Kâbe'nin bulunduğu tarafa yöneldik. Babam namazın kılınışını tane tane anlatmaya başladı. Tarık ve ben babamın tarifine göre namaz kılmaya başladık.

Babam "Çocuklar, bütün ibadetler gibi namaza başlarken de niyet etmemiz gerekir." dedi. "Niyet, namazın temel şartlarından, yani farzlarından biridir. Şimdi sabah namazının vakti değil ama, öğrenmek için, örnek olarak şu şekilde niyet edebilirsiniz: Niyet ettim, Allah rızası için, sabah namazının farzını kılmaya..."

Niyetten sonra, "Allahuekber" deyip, ellerimizi bağlayarak namaza başladık. Babam anlatmaya devam etti:

"Çocuklar, namazda ayakta duruşa **kıyam** adı verilir. Kıyamda sağ el, sol elin üzerinde olacak şekilde eller bağlanmalı, gözler seccadede alnımızın konacağı yere bakmalıdır. Kıyamda dururken ilk rekâtta **sübhaneke** duasını okuyun. Sonra **eûzü besmele** çekerek, **Fatiha** sûresini okuyun. Ardından iyi bildiğiniz bir sûre okumalısınız."

Ben, Fatiha'dan sonra ilk rekâtta Kevser sûresini okumayı tercih ettim.

"Şimdi, "Allahuekber" diyerek rükûya gideceksiniz. Yani ellerinizi dizlerinizin üzerine koyarak eğilecek-

siniz. Bu sırada üç kez, **Sübhane rabbiyel azim** denir. Böylece Allah'ın büyüklüğünü ve bizim O'na kul olduğumuzu hem sözümüzle hem de hareketimizle göstermiş oluruz."

Ben hafifçe eğilirken Tarık, beli düz oluncaya kadar eğilmişti. Sanki büyük "L" harfinin tersi gibi duruyordu.

Semiallahu limen hamideh diyerek, tekrar doğrulun. Bu cümle, "Allah, teşekkür edenleri işitir." anlamındadır. Bu sırada ellerinizi bağlamayın. Kollarınız rahat bir şekilde yanda dursun. Kısa bir süre ayakta dururken, **Rabbenâ ve lekel hamd** diyerek Allah'a teşekkürlerimizi sunalım.

Tekrar, **Allahuekber** diyerek secdeye gidin. Üç kez **Sübhane rabbiyel a'la** dedikten sonra oturun. Sonra,

Allahuekber diyerek ikinci kez secdeye giderek, üç defa daha **Sübhane Rabbiyel alâ** deyin. Birinci rekâtı tamamladınız. **Allahuekber** diyerek ikinci rekâtı kılmak için ayağa kalkın bakalım.

İkinci rekâtta **Sübhaneke** duasını okumadan, besmele çekerek **Fatiha** sûresini okuyun. Ardından bir sure daha okumalısınız."

Ben ikinci rekâtta **İhlâs** suresini okudum.

"İkinci rekâttaki rükû ve secdeler de birinci rekâttakiyle aynı. Yalnız, secdelerden sonra ayağa kalkmayıp, oturmalısınız."

Secdeden doğrulunca, ayaklarımı sağa doğru kıvırarak rahat bir şekilde oturdum. Tarık ise, sağ ayağının, parmakları yerde olacak şekilde dik tutuyordu. Sol ayağını sağa eğerek üzerine

oturmuştu. Bu sırada, **Tahıyyat, Salli, Barik, Rabbena** dualarını okuduk.

Başımızı önce sağ, sonra sol omzumuza çevirerek ve her iki tarafımıza da

"Esselâmü aleyküm ve rahmetullah" diyerek selâm verdik.

Böylece iki rekâtlık namazı tamamlamış olduk.

Namaz kılmayı öğrettiği için babama teşekkür ettim.

Babam, "Üç rekâtlık namaz kılarken, bu iki rekâta bir rekât daha, dört rekâtlık namaz kılarken iki rekât daha ekleyin, hepsi o kadar." dedi.

"Namaz kılmak hiç de zor değilmiş." dedim anneme. "Üstelik çok farklı bir mutluluk yaşadım."

"İbadet ruhun gıdasıdır da ondan." diye karşılık verdi annem. "Bedenimizin nasıl yiyeceğe, suya, havaya ihtiyacı varsa, ruhumuzun da Allah'ı anmaya ve O'na ibadet etmeye ihtiyacı var."

Babam da anneme hak verdi. Mutlu ve güzel bir gün böylece sürüp gitti. Birlikte top oynadık, ip atladık, ormanda gezinti yaptık. Allah'ın bize verdiği nimetlerden yararlanırken, O'na şükrün en güzelini sunmayı, namazlarımızı kılmayı da ihmal etmedik.

Allah'ım!
Beni, anamı, babamı ve
bütün inananları koru!
Âmin...!

VAKİT NAMAZLARINDA OKUNACAK DUA VE SÛRELER

		SABAH 2+2	ÖĞLE 4+4+2	İKİNDİ 4+4	AKŞAM 3+2	YATSI 4+4+2+3
SÜNNET	1	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre		Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre
	2	Besmele Fatiha - Süre	Besmele Fatiha - Süre	Besmele Fatiha - Süre		Besmele Fatiha - Süre
		Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.	Ettehiyyâtü	Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.		Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.
	3		Besmele Fatiha - Süre	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre		Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre
	4		Besmele Fatiha - Süre	Besmele Fatiha - Süre		Besmele Fatiha - Süre
			Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.	Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.		Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.
FARZ	1	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre
	2	Besmele Fatiha - Süre	Besmele Fatiha - Süre	Besmele Fatiha - Süre	Besmele Fatiha - Süre	Besmele Fatiha - Süre
			Ettehiyyâtü	Ettehiyyâtü	Ettehiyyâtü	Ettehiyyâtü
	3		Besmele Fatiha	Besmele Fatiha	Besmele Fatiha	Besmele Fatiha
	4		Besmele Fatiha	Besmele Fatiha		Besmele Fatiha
			Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.	Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.	Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.	Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.
SON SÜNNET	1		Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre		Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre	Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre
	2		Besmele Fatiha - Süre		Besmele Fatiha - Süre	Besmele Fatiha - Süre
			Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.		Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.	Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.
VİTR	1					Sübhaneke Euzu besmele Fatiha - Süre
	2					Besmele Fatiha - Süre
						Ettehiyyâtü
	3					Besmele Fatiha - Süre Kunut Duaları
						Ettehiyyâtü Al.Salli - Al.Barik, Rabbena d.

NAMAZ DİNİN DİREĞİDİR.

Hatırlatma: Sevgili çocuklar akşam namazının önce farzı, sonra sünneti kılınır.

KISA SÛRELER

FÂTİHA SÛRESİ

Eûzü billâhi mineşşeytânirracîm — أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

1. Bismillâhirrahmânirrahîm. — بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

2. Elhamdü lillâhi rabbil'âlemîn. — اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَۙ ﴿٢﴾

3. Errahmânirrahîm. — اَلرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِۙ ﴿٣﴾

4. Mâliki yevmiddîn. — مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٤﴾

5. İyyâke na'büdü ve iyyâke neste'în. — اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾

6. İhdinas-sırâtal müstekîm. — اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَۙ ﴿٦﴾

7. Sırâtallezîne en'amte aleyhim — صِرَاطَ الَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

ğayrilmağdûbi aleyhim ve leddâllîn. — غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّٓالِّينَ ﴿٧﴾

Eûzü billâhi mineşşeytânirracîm
Bismillâhirrahmânirrahîm.

1. Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla
2. Bütün hamdler, övgüler âlemlerin Rabbi Allâh'adır.
3. O Rahmândır, Rahîmdir.
4. Dîn gününün, hesap gününün tek hâkimidir.
5. (Haydi öyleyse deyiniz): "Yalnız Sana ibadet eder, yalnız Senden medet umarız."
6. Bizi doğru yola, Sana doğru varan yola ilet.
7. Nimet ve lütfuna mazhar ettiklerinin yoluna ilet. Gazaba uğrayanların ve sapkınlarınkine değil.

Fâtiha sûresinin okunması tamamlanınca, "Öyle olsun, kabul eyle!" mânasına gelen "âmin" denilmesi sünnettir.

ÖNEMLİ AÇIKLAMA

Lâtince harfler Kur'an harflerinin okunuşunu tam olarak karşılamadığından sûre ve duâların orijinal okunuşlarını bilen kişilerden, kaset ve CD'lerden dinleyebilirsiniz.

'Asr Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

1. Vel asr. — وَالْعَصْرِۙ ①

2. İnnel insâne lefi husr. — اِنَّ الْاِنْسَانَ لَف۪ي خُسْرٍۙ ②

3. İllellezine emenû ve amilissalihati veteve savbilhakkı veteve savbissabr. — اِلَّا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ③

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. Yemin ederim zamana:
2. İnsanlar hüsranda.
3. Ancak şunlar müstesna:
İman edip makbul ve güzel işler yapanlar,
Bir de birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler.

Fil Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

1. Elem tera keyfe fe'ale rabbüke bieshâbilfîl. — اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْف۪يلِۜ ①

2. Elem yec'al keydehüm fî tadlîl. — اَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ ف۪ي تَضْل۪يلٍۙ ②

3. Ve ersele aleyhim tayran ebâbîl. — وَاَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا اَبَاب۪يلَۙ ③

4. Termîhim bihicâratin min siccîl. — تَرْم۪يهِمْ بِحِجَارَةٍ مِنْ سِجّ۪يلٍۙ ④

5. Fece'alehüm ke'asfin me'kûl. — فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَأْكُولٍ ⑤

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. Rabbinin, Ashab-ı fil'e ettiklerini görmedin mi?
2. Onların hile ve düzenlerini boşa çıkarmadı mı?
3. Üzerlerine Ebabili, sürü sürü kuşları salıverdi.
4. Bunlar onlara pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı.
5. Derken onları kurt yeniği ekin yaprağına çeviriverdi.

Kureyş Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

1. Lîlâfi Kureyşin. — لِاِيلَافِ قُرَيْشٍۙ ①
2. Îlâfihim rihleteşşitâi vessayf. — اِيلَافِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَٓاءِ وَالصَّيْفِۚ ②
3. Felya'büdû rabbe hêzelbeyt. — فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هٰذَا الْبَيْتِۙ ③
4. Ellezî et'amehüm min cû'in ve êmenehüm min havf. — اَلَّذ۪ٓي اَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَاٰمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ④

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. Kureyş'in güven ve barış anlaşmalarından faydalanmalarını sağlamak için,
2. Kış ve yaz seferlerinde faydalandıkları anlaşmaların kadrini bilmiş olmak için,
3. Yalnız bu Ev'in (Kâ'be'nin) Rabbine ibadet etsinler.
4. Kendilerini açlıktan kurtarıp doyuran, korkudan emin kılan Rab'lerine kulluk etsinler.

Mâûn Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

1. Era eytellezî yükezzibü biddîn. — اَرَاَيْتَ الَّذ۪ي يُكَذِّبُ بِالدّ۪ينِۜ ①
2. Fezâlikellezî, yedu'ulyetîm — فَذٰلِكَ الَّذ۪ي يَدُعُّ الْيَت۪يمَۙ ②
3. ve lâ yehuddu alâ ta'âmilmiskîn. — وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْك۪ينِۜ ③
4. Feveylün lilmusallîn. — فَوَيْلٌ لِلْمُصَلّ۪ينَۙ ④
5. Ellezîne hüm an salâtihim sâhûn. — اَلَّذ۪ينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَۙ ⑤
6. El-lezîne hüm yürâûne. — اَلَّذ۪ينَ هُمْ يُرَٓاؤُ۫نَۙ ⑥
7. Ve yemne'ûnelmâûn. — وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ⑦

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. Baksana şu dini, mahşer ve hesabı yalan sayana! 2. O, yetimi şiddetle itip kakar.
3. Muhtacı doyurmayı hiç teşvik etmez. 4. Vay haline şöyle namaz kılanların:
5–7. Ki onlar namazlarından gafildirler (Kıldıkları namazın değerini bilmez, namaza gereken ihtimamı göstermezler). İbadetlerini gösteriş için yaparlar, zekât ve diğer yardımlarını esirger, vermezler.

Kevser Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

1. İnnâ e'taynâkelkevser. — إِنَّٓا اَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَۜ ①

2. Fesalli lirabbike venhar. — فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْۜ ②

3. İnne şânieke hüvel'ebter. — إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ③

Bismillâhirrahmânirrahîm.

1. Biz gerçekten sana verdik kevser.
2. Sen de Rabbin için namaz kıl ve kurban kesiver.
3. Doğrusu, seni kötüleyendir ebter!

Kâfirûn Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

1. Kul yâ eyyühelkâfirûn. — قُلْ يَٓا اَيُّهَا الْكَافِرُونَۙ ①

2. Lâ a'büdü mâ ta'büdûn. — لَٓا اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَۙ ②

3. Ve lâ entüm âbidûne mâ a'bûd. — وَلَٓا اَنْتُمْ عَابِدُونَ مَٓا اَعْبُدُۚ ③

4. Ve lâ ene âbidün mâ abedtüm. — وَلَٓا اَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْۙ ④

5. Ve lâ entüm âbidûne mâ a'bûd. — وَلَٓا اَنْتُمْ عَابِدُونَ مَٓا اَعْبُدُۜ ⑤

6. Leküm dînüküm veliye dîn. — لَكُمْ د۪ينُكُمْ وَلِيَ د۪ينِ ⑥

Bismillâhirrahmânirrahîm.

1. De ki: Ey kâfirler!
2. Ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet etmem.
3. Siz de benim ibadet ettiğime ibadet etmiyorsunuz.
4. Ben sizin ibadet ettiklerinize asla ibadet edecek değilim.
5. Siz de benim ibadet ettiğime ibadet etmezsiniz.
6. O hâlde sizin dîniniz size, benim dînim bana.

Nasr Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَالْفَتْحُۙ ①

İzâ câe nasrullahi velfeth.

وَرَاَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ ف۪ي د۪ينِ اللّٰهِ اَفْوَاجًاۙ ②

Ve raeytennâse yedhulûne fî dînillâhi efvâcâ.

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُۜ اِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ③

Fesebbih bihamdi rabbike vestağfirh, İnnehû kâne tevvâbâ.

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. Allah'ın yardım ve zaferi geldiği zaman,
2. Ve insanların kafile kafile Allah'ın dînine girdiklerini gördüğün zaman,
3. Rabbine hamd ile tesbih et ve O'ndan af dile.
Çünkü O tevvabdır, tövbeleri çok kabul eder.

Tebbet Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

تَبَّتْ يَدَٓا اَب۪ي لَهَبٍ وَتَبَّۜ ①

1. Tebbet yedâ ebî lehebin ve tebbe.

مَٓا اَغْنٰى عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَۜ ②

2. Mâ agnâ anhü mâlühû ve mâ keseb.

سَيَصْلٰى نَارًا ذَاتَ لَهَبٍۚ ③

3. Seyaslâ nâran zâte leheb.

وَامْرَاَتُهُۜ حَمَّالَةَ الْحَطَبِۚ ④

4. Vemraetühû hammâletelhatab.

ف۪ي ج۪يدِهَا حَبْلٌ مِنْ مَسَدٍ ⑤

5. Fî cîdihê hablün min mesed.

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. Kurusun Ebû Leheb'in elleri. Zaten de kurudu!
2. Ona ne malı, ne de yaptığı işler fayda verdi!
3. O, alev alev yükselen ateşe girecek,
4.5. Eşi de, boynunda bükülmüş urgan olarak,
o ateşe odun taşıyacak.

İhlâs Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

1. Kul hüvallâhü ehad.	قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ۚ ①
2. Allâhüssamed.	اَللّٰهُ الصَّمَدُ ۚ ②
3. Lem yelid ve lem yûled.	لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۙ ③
4. Ve lem yekün lehû küfüven ehad.	وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا اَحَدٌ ④

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. De ki: O, Allah'tır, gerçek İlâhtır, birdir ve tektir.
2. Allah Samed'dir.
3. Ne doğurdu, ne de doğuruldu.
4. Ne de herhangi bir şey O'na denk oldu.

Felâk Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

1. Kul e'ûzü birabbilfelâk.	قُلْ اَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۙ ①
2. Min şerri mâ halak.	مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ۙ ②
3. Ve min şerri ğâsikın izâ vekab.	وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ اِذَا وَقَبَ ۙ ③
4. Ve min şerrinneffâsâti fil'ukad.	وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ۙ ④
5. Ve min şerri hâsidin izâ hased.	وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ اِذَا حَسَدَ ⑤

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. De ki: Sabahın Rabbine sığınırım:
2. Yarattığı şeylerin şerrinden,
3. Karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden,
4. Düğümlere üfleyip büyü yapan büyücü kadınların şerrinden,
5. Ve hased ettiği zaman hasetçinin şerrinden.

Nâs Sûresi

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

1. Kul e'ûzü birabbinnâsi. — قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾

2. Melikinnâsi. — مَلِكِ النَّاسِ ﴿٢﴾

3. İlâhinnâs. — إِلٰهِ النَّاسِ ﴿٣﴾

4. Min şerrilvesvâsilhannâs. — مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ﴿٤﴾

5. Ellezî yüvesvisü fî sudûrinnâsi. — اَلَّذ۪ي يُوَسْوِسُ ف۪ي صُدُورِ النَّاسِ ﴿٥﴾

6. Minelcinneti vennâs. — مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿٦﴾

Bismillâhirrahmânirrahîm.
1. De ki: İnsanların Rabbine,
2. İnsanların yegane Hükümdarına,
3. İnsanların İlahına sığınırım.
4. O sinsi şeytanın şerrinden
5. O ki insanların kalplerine vesvese verir,
6. O şeytan, cinlerden de olur, insanlardan da.

ÂYETLER

Ayetül Kürsî

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

اَللّٰهُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۚ اَلْحَيُّ الْقَيُّومُۚ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌۜ

255. Allahü lâ ilâhe illâ hüvel hayyül kayyûm. Lâ te'huzühû sinetün ve lâ nevm.

لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِۜ مَنْ ذَا الَّذ۪ي يَشْفَعُ

Lehû mâ fis-semâvâti vemâ fil erd. Menzellezî yeşfeu

عِنْدَهُٓ اِلَّا بِاِذْنِه۪ۜ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْد۪يهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْۚ

indehû illâ biiznihi. ya'lemü mâ beyne eydîhim vemâ halfehüm

وَلَا يُح۪يطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِه۪ٓ اِلَّا بِمَا شَٓاءَۚ

velâ yühîtûne bişey'in min ilmihî illâ bimâ şâe

وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَۚ وَلَا يَؤُ۫دُهُ حِفْظُهُمَاۚ

vesia kürsiyyühüssemâvâti vel erd. Velâ yeûdühû hıfzuhumâ

وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظ۪يمُ ﴿٢٥٥﴾

ve hüvel aliyyül azîm.

255. Allah o İlâhtır ki Kendisinden başka ilâh yoktur. Hay'dır, Kayyûmdur kendisini ne bir uyuklama, ne de uyku tutar.
Göklerde ve yerde ne varsa O'nundur.
İzni olmadan huzurunda şefaat etmek kimin haddine?
Yarattığı mahlûkların önünde ardında ne var, hepsini bilir.
Mahlûklar ise O'nun dilediğinden başka, ilminden hiçbir şey kavrayamazlar.
O'nun kürsüsü gökleri ve yeri kaplamıştır.
Gökleri ve yeri koruyup gözetmek O'na ağır gelmez, O öyle ulu, öyle büyüktür.

(Bakara Sûresi, 2/255)

NAMAZ İLE İLGİLİ DUÂLAR

"*Rabbiniz buyurdu ki: Bana duâ edin! ki size karşılık vereyim.*"

Mü'min Sûresi: 40/60

"*Duâ, ibâdetin özü ve esasıdır.*"

Hz. Muhammed (Sallallâhü 'aleyhi vesellem)

Sübhâneke

Sübhânekellâhümme vebihamdik	سُبْحَانَكَ اللّٰهُمَّ وَبِحَمْدِكَ
vetebârakesmüke vete'âlâ ceddük	وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالٰى جَدُّكَ
velâ ilâhe ğayruk.	وَلَا اِلٰهَ غَيْرُكَ

Allâhım! Seni Sana lâyık hamd ile, her türlü eksiklikten tenzîh ederim. Senin ismin mukaddestir, münezzehtir, şânın da yücedir. Senden başka ilâh yoktur.

Ettehıyyât

Ettehıyyâtü lillâhi vessalevâtü vettayyibât	اَلتَّحِيَّاتُ لِلّٰهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ
Esselâmü 'aleyke eyyühennebiyyü verahmetüllâhi veberakâtüh	اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ اَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ
Esselâmü 'aleynâ ve'alâ 'ıbâdillâhissâlihîn	اَلسَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلٰى عِبَادِ اللّٰهِ الصَّالِحِينَ
Eşhedü en lâ ilâhe illallâh	اَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
Veeşhedü enne Muhammeden 'abdühû verasûlüh.	وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

Hayat sahibi varlıkların hayatlarıyla sundukları ibadetler, duâlar ve bütün güzel söz ve davranışlar Allah (celle celalühû)'a mahsustur. Ey Peygamber! Selâm. Allâh'ın rahmeti ve bereketleri senin üzerine olsun. Bize ve Allâh'ın sâlih kullarına selâm olsun. Şehâdet ederim ki, Allah'tan başka ilâh yoktur. Yine şehâdet ederim ki, Hz. Muhammed (Sallallâhü 'aleyhi vesellem) O'nun kulu ve resûlüdür.

Allâhümme Salli

Allâhümme salli 'alâ seyyidina Muhammedin ve 'alâ âli seyyidina Muhammed

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ

Kemâ salleyte 'alâ İbrâhîme ve 'alâ âli İbrâhîm

كَمَا صَلَّيْتَ عَلٰى اِبْرَاهِيمَ وَعَلٰى اٰلِ اِبْرَاهِيمَ

İnneke Hamîdün Mecîd

اِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

Allâhım! Hz. İbrâhîm'e ve Hz. İbrahim'in ailesine salât ettiğin gibi, Efendimiz Hz. Muhammed'e ve Efendimiz Hz. Muhammed'in ailesine de salât et. Şüphesiz ki Sen, her bakımdan hamde lâyık ve şânı yüce olansın.

Allâhümme Bârik

Allâhümme bârik 'alâ seyyidina Muhammedin ve 'alâ âli seyyidina Muhammed

اَللّٰهُمَّ بَارِكْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ

Kemâ bârakte 'alâ İbrâhîme ve 'alâ âli İbrâhîm

كَمَا بَارَكْتَ عَلٰى اِبْرَاهِيمَ وَعَلٰى اٰلِ اِبْرَاهِيمَ

İnneke Hamîdün Mecîd

اِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

Allâhım! Hz. İbrâhîm'e ve Hz. İbrahim'in ailesine bereket ihsan ettiğin gibi, Efendimiz Hz. Muhammed'e ve Efendimiz Hz. Muhammed'in ailesine de bereket ihsan et. Şüphesiz ki Sen, her bakımdan hamde lâyık ve şânı yüce olansın.

Rabbenâ Âtinâ

Rabbenâ âtinâ fiddünyâ haseneten vefil âhirati haseneh

رَبَّنَا اٰتِنَا فِى الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِى الْاٰخِرَةِ حَسَنَةً

Vekınâ 'azâbennâr.

وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

Ey bizim Kerîm Rabbimiz! Bize bu dünyada da iyilik ve güzellik ver, âhirette de iyilik ve güzellikler ver ve bizi cehennem azabından koru.

Rabbenağfirlî

Rabbenağfirlî ve livâlideyye ve lil mü'minîne yevme yekûmül hısâb.

رَبَّنَا اغْفِرْ لِى وَلِوَالِدَىَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ

Ey Rabbimiz! Beni, annemi, babamı ve bütün müminleri hesabın görüleceği günde affeyle.

Kunut Duâları

Allâhümme innâ neste'înüke venestagfiruke venestehdîk	اَللّٰهُمَّ إِنَّا نَسْتَعِينُكَ وَنَسْتَغْفِرُكَ وَنَسْتَهْدِيكَ
Venü'minü bike venetûbü ileyke ve netevekkelü 'aleyk	وَنُؤْمِنُ بِكَ وَنَتُوبُ إِلَيْكَ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْكَ
Venüsnî 'aleykel hayra külleh	وَنُثْنِى عَلَيْكَ الْخَيْرَ كُلَّهُ
Neşküruke velâ nekfüruk	نَشْكُرُكَ وَلَا نَكْفُرُكَ
Venahle'u venetrukü men yefcüruk	وَنَخْلَعُ وَنَتْرُكُ مَنْ يَفْجُرُكَ

Allâhım! Yalnız Senden yardım isteriz, günahlarımızı bağışlamanı isteriz ve râzı olacağın işleri yapmak için senden hidâyet isteriz. Sana inanır, Sana tevbe ederiz. Bütün işlerimizde Senden destek alır ve Sana güveniriz. Bütün başarı ve muvaffakiyetlerimiz, sahip olduğumuz nimetler, ancak Senin ihsânın iledir. Bu yüzden, başkasına değil, sadece Sana şükreder, nankörlük etmeyiz. Sana âsî olanları da bırakır onlarla birlik olmayız.

Kunut Duâları

Allâhümme iyyâke na'büdü veleke nüsallî venescüdü	اَللّٰهُمَّ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَلَكَ نُصَلِّى وَنَسْجُدُ
Veileyke nes'â venahfidü nercû rahmeteke venahşâ 'azâbek	وَإِلَيْكَ نَسْعٰى وَنَحْفِدُ نَرْجُوا رَحْمَتَكَ وَنَخْشٰى عَذَابَكَ
İnne 'azâbeke bil küffâri mülhık.	إِنَّ عَذَابَكَ بِالْكُفَّارِ مُلْحِقٌ

Allâhım! Biz sadece Sana kulluk eder, Senin için Namaz kılar ve ancak Sana secde ederiz. Her işimizde Senin rızanı ve hoşnutluğunu kazanmayı hedefler, onu elde etmeye çalışırız. Hep rahmetini ümit eder, azâbından korkarız. Çünkü biliriz ki, Seni tanımayanlara ve nimetlerine nankörlük edenlere azâbın ulaşır.

NAMAZ

Namaz bana arkadaş,
Namaz dinimle adaş,
Gökler yolculuğunda,
Namaz vefalı sırdaş.

Düşündüğümde biraz;
İnsan onsuz olamaz.
Peygamber dileğinde,
Gözbebeğidir namaz.

Namaz evimde huzur,
Kalbi yaşatan yağmur.
Doğru namaz kılanı,
Allah şeytandan korur.

Ali Sacit

YAPRAK

Yaprakları genelde yeşil rengi ve güzel görünümüyle hatırlarız. Fakat onların ağaç ve çiçek dallarında ne tür işler yaptığını göremeyiz. Hâlbuki hayatımızın devamı için, yaprakların çok önemli görevleri vardır.

Görünüşte nasıl işlediğini fark etmesek de her bir yaprak bir fabrika gibi çalışır.

Topraktan gelen **su** ve havadan alınan **karbon dioksit**, yaprak hücrelerinde **güneş ışınlarıyla** birleşir. Bu birleşme sonucunda **besin** ve **oksijen** üretilir.

Yaprakta üretilen oksijenin küçük bir kısmı, bitkinin yaşaması için kullanılır. Geri kalan oksijen yapraktaki gözeneklerden havaya bırakılır. Üretilen besinlerin de çok az bir kısmı bitki için harcanırken, geri kalanı bitkinin kök, gövde yaprak ya da çiçeklerinde depo edilir.

Diğer canlılar, bitkilerde depo edilen bu besinleri yiyerek vücutlarına alırlar. Daha sonra besinler vücut hücrelerine kadar taşınır.

Canlılar, solunum yoluyla havadan oksijeni alırlar. Oksijen de besinler gibi hücrelere kadar taşınır. Hücrelerde, besinler oksijenle yakılarak enerji elde edilir.

Yaşamak için enerjiye ihtiyaç duyarız. Yani koşarken, çalışırken, yürürken, okurken, düşünürken, yemek yerken, hatta uyurken hep enerji harcarız. Bu enerjiyi hücrelerimizde "oksijenle yakılan" **besinlerden** sağlarız. Besin ve oksijen ise yeşil bitkilerin yapraklarında üretilir.

Hem ağzımıza lâyık sebze ve meyveler hem de oksijen; yaprağın 150 milyon km uzaktan gelen güneş ışınlarıyla uyumlu çalışması sonucu ortaya çıkar.

Canlılar solunum sırasında su ve karbondioksit açığa çıkarırlar. Bitkiler de yaşamak için su ve karbon dioksite ihtiyaç duyarlar.

Yapraklar, Güneş, insan ve diğer canlılar arasındaki bu mükemmel uyum; bütün varlıkların ihtiyaçlarını en iyi bilen, ilmi ve kudreti sonsuz bir yaratıcıyı göstermiyor mu?

Sizden birinizin evinin önünden bir ırmak aksa,
günde beş defa o ırmakta yıkansa,
üzerinde kirden eser kalır mı?
İşte beş vakit namaz da böyledir.
(Hadis-i Şerif Meali-Müslim, 668)

BEŞ HAFTADA ÜÇ ÇOCUK

Veteriner Fakültesi'nden sınıf arkadaşı Hasan Efendi'yle Akif, o kadar dost olmuş, o kadar birbirlerini sevmişlerdir ki bir gün birbirlerine söz verirler:

İleride çoluk-çocuk sahibi olurlarsa, ölenin çocuklarına kalan bakacaktı. Ve aradan yıllar geçti. Hasan Efendi de Akif de evlenip çoluk-çocuk sahibi oldular. Bu arada Meşrutiyet ilân edilmişti. Mehmet Akif de Tarım Bakanlığı'nda Genel Müdür Yardımcısı olmuştu. İşte o günlerde, Akif'in Genel Müdürü, Tarım Bakanı tarafından haksız yere görevinden alındı. Akif, bu haksızlığa dayanamadı ve Genel Müdür Yardımcılığı görevinden istifa etti. Artık, işsizdi. Para biriktirme âdeti olmayan, elindekini avucundakini anında çevresindeki yoksul ve kimsesiz insanlar için harcayan Akif, eşi ve çocuklarıyla büyük bir maddî sıkıntıya düştü. O kadar ki, o günlerde Akif'in evine beraber kitap okumak için sık sık gelen ve öğle yemeklerini Akif'in evinde yiyen Mithat Cemal, bu maddî sıkıntıyı açıkça gördüğünden, çeşitli mâzeretler bularak, Akif'e yemekten sonra gitmeye başlamıştı. Gerisini Mithat Cemal'den dinleyelim:

"Bir cuma, Akif'in evinde sekiz çocuk buldum. Teker teker çok sevimli olan bu çocuklar, bir araya gelince ne manzara alırlar mâlumdur. Evde sekiz kişilik bir kıyamet kopuyordu. Akif'in beş çocuğuna katılan bu üç çocuğun komşudan gelmiş ufak misafirler olduğunu zannettim ve ertesi cuma bu çocuk gürültüsüyle artık karşılaşmam sandım.

Fakat her cuma sekiz çocukla sofada aynı kıyamet kopuyordu. Akif de buna katlanıyordu. Bu üç çocuğun gelişi, Akif'in çocuklarına da fazla hürriyet vermişti.

Bir cuma, sofada, çocuklardan birinin yanağını, çimdikler gibi sıkarak, Akif'e sordum:

– Kim bu yavrular?

– Akif cevap vermedi...

Odaya girince, bu üç ızdırabını, bu misafir çocuklarını Akif'e takılarak tebrik ettim. Akif'in yüzü değişti:

– Misafir çocukları değil, benim çocuklarım! dedi.

Bir insanın beş haftada üç çocuğu nasıl olurdu?

– Hasan Efendi öldü de...

Dedi ve çocuklar, kim evvel ölürse hayatta olanın bakacağı çocuklardı, rahmetli Hasan Efendi'nin çocukları...

Fakat Akif bu çocuklardan daha güzeldi: Mektepte verdiği sözü hâlâ unutmayan bir çocuk." (Bu Akif, İstiklâl Marşı şairimiz Mehmet Akif Ersoy'du.)

(Mithat Cemal Kuntay'ın, "Mehmet Akif" adlı eserinden sadeleştirilerek alınmıştır.)

HAYBER FATİHİ

Hayber Kalesi, İslâm ordusu tarafından kuşatılmıştı. Peygamber Efendimiz, yakın arkadaşlarını ve orduyu çevresine toplayıp şöyle buyurdu:

"Yarın sancağı öyle birisine vereceğim ki Allah ve Resûlü onu sever, o da Allah ve Resûlünü sever. Allah onun eliyle fethi gerçekleştirecektir."

Herkesi bir merak sardı. Acaba bu büyük şerefe nail olacak kimdi?

Her sahabinin gönlünde uyanan duygu, Peygamberimizin elinden o şerefli sancağı alabilmekti. Bu heyecan ve samimî arzusunu Hazreti Ömer Efendimiz şöyle dile getirmiştir:"Komutanlığı o gün arzu ettiğim kadar hiçbir zaman arzu etmedim."

Sahabi efendilerimiz, geceyi bu ümit ve arzu ile geçirdiler. Sabah oluncа merak ve heyecanları daha da arttı. Sabah namazından sonra Sevgili Peygamberimiz sancağın getirilmesini istedi. Sancak derhal getirildi. Artık bütün dikkatler Peygamberimizin üzerindeydi. Bu merak ve heyecan dolu manzara arasında Peygamber Efendimiz:

"Ali nerede?" diye sordu.

Artık sancağın sahibi belli olmuştu. Hazreti Ali (radyallahu anh) ise o sırada rahatsızdı.

"Ya Resûlallah onun gözleri ağrıyor." dediler. Peygamberimiz:

"Olsun, çağırın gelsin!" buyurdu.

Haberi alan Hazreti Ali Efendimiz, derhal geldi. Peygamber Efendimiz, onun ağrıyan gözleri için dua etti ve gözleri iyileşti. Ayrıca Peygamberimiz onun için:

"Allah'ım! Sıcağın ve soğuğun

sıkıntısını ona hissettirme." diye dua etti.

Hazreti Ali der ki: "O günden sonra ne sıcaktan ne de soğuktan asla rahatsız olmadım."

Sancağı HazretiAli'ye teslim eden Peygamberimiz, kendisine bir de zırhlı gömlek giydirdi ve "zülfikâr" adlı kılıcı beline kendi eliyle bağladı. Sonra da:

"Allah sana fetih nasip edinceye kadar çarpış. Sakın arkana dönme." diye emretti.

Hazreti Ali, sancak elinde heyecanla ilerliyordu. Bir müddet gittikten sonra:

"Ya Resûlallah ben onlarla neyi gerçekleştirmek için çarpışacağım?" Efendimizden şu cevap geldi:

"Onların kalelerinin yanına kadar ilerle. Sonra onları İslâm'a davet et. Senin vasıtanla Allah'ın onlardan bir kimseyi imana getirmesi, bir çok deveyi Allah için sadaka vermenden daha hayırlıdır." buyurarak fethin maksadını ortaya koydu.

HazretiAli Efendimiz, elinde Peygamberimizin beyaz sancağı ile ordunun önünde ilerleyip sancağı kalenin önüne dikti. Yahudileri Müslüman olmaya davet etti. Yahudiler bu daveti kabul etmediler. Çarpışmak için kalelerinden çıktılar.

Bu arada Hayber Yahudilerinin en cesuru kabul edilen Merhab da, askerleriyle birlikte kaleden çıktı. Üzerinde iki kat zırhlı gömlek vardı. İki kılıç kuşanmış, başına da iki sarık sarmıştı. Bu heybetli görünüşüyle:

"Ben kükreyerek gelen aslanları bile mızrakla yere seren adamım." diye haykırıyor ve övünüyordu.

Hazreti Ali ise duyduklarına aldırış etmeden:

"Ben de annemin bana Haydar (aslan) adını taktığı adamım. Cesarette heybetli aslanlar gibiyimdir. Seni yere sereceğim ve yaşatmayacağım." diye cevap verdi.

Yapılan teke tek karşılaşmada Merhab, "Allah'ın arslanı" unvanının sahibi Hazreti Ali tarafından yere serildi.

Manzarayı gören Hazreti Resulullah sahabileri müjdeledi:

"Sevininiz! Hayber'in fethi artık kolaylaştı."

Bundan sonra Müslümanlar cesaretle düşmanın üstüne yürüdüler. Birçoklarını yere serdiler. Çarpışma sırasında bir ara Hazreti Ali'nin kalkanı elinden düştü. Hınçla kale kapısına yapıştı ve kale kapısını yerinden sökerek kendisine kalkan yaptı. Kale feth edilinceye kadar da kapıyı elinden bırakmadı. Fetih bitince kapıyı yere bıraktı. Sekiz kişi kapıyı birlikte kaldırmaya çalıştılar, ama başaramadılar.

Adamlarını tek tek kaybeden düşmanlar kaçmaya başladılar. Artık düşman ordusu bozulmuştu. Sevgili Peygamberimizin müjdelediği fetih, Hazreti Ali'nin eliyle gerçekleşmişti.

Hayber fethedilmiş, fakat Peygamber Efendimiz henüz Hayber'den ayrılmamıştı. Bu sırada uzaklardan toz duman içinde atlıların geldiği görüldü. Meraklı bekleyiş sonunda, gelenlerin; Hazreti Ali'nin kardeşi Cafer Bin Ebu Talip başkanlığındaki Habeşistan'dan gelen muhacirler olduğu anlaşıldı. Peygamber Efendimiz: "Hayber'in fethine mi sevinsek yoksa Cafer'in gelişine mi?" diyerek memnuniyetini bildirdi.

GELEN KİMDİ?

Yüce Allah, insanları maddeden yarattığı gibi melekleri de nurdan yaratmıştır.

Melekleri gerçek şekliyle bilemeyiz. Fakat Allah'ın görevlendirdiği bazı melekler, insan şeklinde veya değişik görünüşte gelebilirler.

Günün birinde peygamber efendimiz arkadaşlarıyla oturduğu sırada bembeyaz elbiseli, simsiyah saçlı, üzerinde yolculuk belirtisi olmayan bir yabancı geldi. Orada bulunanlardan hiçbiri onu tanımıyordu.

Adam, peygamberimizin önüne oturdu.

– Ya Muhammed, İslâm nedir? bana anlat, dedi.

Peygamber Efendimiz:

– İslâm, Allah'tan başka ilâh olmadığını ve benim de Allah'ın peygamberi olduğumu kabul etmen, namaz kılman, zekât vermen, Ramazan orucunu tutman ve gücün yeterse hacca gitmendir, buyurdu.

Adam:

– Doğru söylüyorsun ya Resûlâllah, dedi.

Sonra:

– Îman nedir? diye sordu.

Peygamberimiz:

– Îman, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahirete, kadere inanmandır, diye cevap verdi.

Adam yine:

– Doğru söylüyorsun ya Resûlallah, dedi ve "İhsan nedir?" diye sordu.

Peygamberimiz:

– İhsan, Allah'ı görüyormuş gibi ona ibadet etmendir. Sen onu

görmesen de o seni görüyor, buyurdu.

O yine:

– Doğru söylüyorsun ya Resûlallah, dedi.

Sonra o yabancı gitti.

Sahabiler adamın hem soru sorup hem de "Doğru söylüyorsun." demesine şaşırmışlardı.

Peygamber Efendimiz, Hazreti Ömer'e:

– Soru soran kişiyi tanıyor musun? dedi.

Hazreti Ömer Efendimiz:

– Allah ve Resûlü bilir, dedi.

Peygamberimiz buyurdu ki:

– O, Cebrail Aleyhisselâmdır. Size dininizi öğretmek için geldi. Görevini yapıp gitti.

Cebrail Aleyhisselâm, Allah ile peygamberler arasında elçilik yapan bir melektir.

Cebrail Aleyhisselâm gibi farklı görevler yapan çeşitli melekler vardır. Bunlardan yazıcı melekler, her zaman bizimle birlikte bulunurlar.

Nasıl ki bir film sahnesinde kameralar, oyuncuların bütün davranışlarını kaydeder. Her insanın sağında ve solunda bulunan yazıcı melekler de insanın ömrü boyunca yaptıklarını yazar ve kaydederler.

Diğer bir kısım melekler de ibadet edenlerle ve güzel işler yapanlarla birlikte olurlar. Kur'ân okunurken yeryüzüne inerler. Allah'ın anıldığı toplulukları ziyaret ederler.

BULMACA

1. Ellerimizi Rabbimize açıp, dilek ve isteklerimizi O'na iletme ibadeti
2. Müslümanın günde beş vakit kılması gereken namazdan ilki
3. Namaz kılmadan önce elleri, yüzü, kolları ve ayakları yıkayıp, başımızı meshetme şeklinde yapılan temizliğin "dini terim" olarak adı
4. Öğle namazından sonra gelen vakit namazı
5. Namazda alnımızı yere koymak
6. Namazda eğilmek
7. Ramazan ayında geceleri kılınan 20 rekâtlık namaz
8. Ramazan ve Kurban Bayramı günlerinde sabah namazından sonra kılınan namaz
9. Namazı tamamladıktan sonra sağ ve sola başı çevirmek
10. Namaz sonrası 33'er defa "Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahuekber " demek için sayma aracı olarak kullanılır...
11. Namazın her rekâtında okunan sûre.
12. "Allah'ım sana hamd olsun." anlamındaki söz
13. Ölen birisi için, cemaat hâlinde kılınan namaz
14. "Eûzübillahimineşşeytanirracim, Bismillâhirrahmânirrahîm" şeklinde söylenen sözün dini terim olarak adı
15. Namazın oturuş kısmında okunan bir dua
16. "Allah en büyüktür." anlamına gelen ve namazın her hareketinde söylenmesi gereken söz
17. Güneş tam tepedeyken hangi namazın vakti girmek üzeredir?
18. Su bulunmadığı zaman, "toprakla alınan abdeste" verilen isim.
19. Namazda ayakta durup, Kur'ân okuduğumuz kısım
20. Güneş batınca kılınan namaz
21. Cuma günleri öğle namazı yerine cemaatle kılınan namaz
22. "Allahuekber"in dinî terim olarak adı
23. İslâm'ın şartlarından biridir.
24. Namaza başlayınca, Fatiha sûresinden evvel okunan dua
25. Yatsı namazının son sünnetinin ardından kılınan üç rekâtlık vacip namaz.
26. Namazın temel şartlarından, " Kur'ân okumak"ın dini terim olarak adı.
27. Müslümanları namaza çağırma sözlerinin bütünüdür.

BULMACA

15 21 1 23 17 20 2 18 25 3 4 19 26 5 6 22 7 16 8 24 9 10 11 27 12 13 14

ŞİFRE

EN GÜVENİLİR İNSAN

Son Peygamber Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, İslâm Dini'ni yaymaya devam ediyordu. Sadece bulunduğu Arap Yarımadası'a değil, bütün dünyaya Allah'ın birliğini, anlatmaya çalışıyordu. Mısır'a, İran'a ve Bizans'a elçiler gönderdi. Bu elçiler, Peygamber Efendimiz'in İslâm'a davet mektuplarını, o ülkenin kralına götürüyorlardı.

Nebiler Nebisi (Sallallahu aleyhi vesellem), bu mektuplardan birini de Roma imparatoru Hirakl'e (Hiraklius) göndermişti. Hirakl, mektubu baştan sona okudu. Peygamberimiz hakkında bilgi almak için, o sırada Şam bölgesinde bulunan Ebu Süfyan'ı çağırttı. Ebu Süfyan, Mekke'nin ileri gelenlerinden, henüz Müslüman olamamış biriydi. Fakat Peygamberimiz'i çocukluğundan beri tanıyordu. Aralarında şöyle bir konuşma geçti. Hirakl sordu:

– Bu zatın soyu, nasıldır?

– Soylu ve asil bir nesebe sahiptir.

– Daha önce atalarından böyle bir iddiada bulunan oldu mu?

– Hayır, olmadı.

– Ataları içinde hiç hükümdar var mıydı?

– Hayır, yoktu.

– O'na inanıp arkasından gidenler zayıflar ve fakirler mi, yoksa ileri gelen zenginler mi?

– Çoğunlukla zayıflar, fakirler...

– Kendisine iman edenler azalıyor mu çoğalıyor mu?

– Gün geçtikçe çoğalıyor.

– Hiç yalan söylediği oldu mu?

– Hayır, O'nu hiç yalan söylerken görmedik.

– Hiç vefasızlık ettiği oldu mu?

– Bugüne kadar olmadı; ancak bundan sonrasını bilemem.

...

Hirakl (Hiraklius) henüz iman etmese de bu cevapların O'nun peygamberliğine delil olduğunu söyledi. Psikoposu çağırıp durumu ona sordu, o da aynı görüşte olduğunu belirtti ve iman etti.

İşte bu sözler, Peygamber Efendimizin zamanında yaşayan, henüz Müslüman olmamış bir zatın sözleriydi. İnananlar O'nun doğruluğundan, dürüstlüğünden zaten emindiler. İnanmayanlar dahi O'nun doğru ve güvenilir bir insan olduğunu tasdik ediyorlardı. Hiç kimse Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm'ın çocukluğundan hayatının sonuna kadar en küçük bir yalan söylediğini iddia edememişti. Çünkü O, Doğru sözlülerin en doğrusu, en güvenilir olanıydı.

(Sonsuz Nur, 1. ciltten sadeleştirilerek alınmıştır.)

Zekât

YARDIM SEVİNCİ

Sabah erkenden uyandım. Odama süzülen güneş ışıkları güzel bir günün habercisiydi. Pencereden dışarı baktım. Park, erkenci çocuklarla şimdiden cıvıl cıvıldı.

Tarık'la birlikte, annemden izin alıp dışarı çıktık. Arkadaşlarım Yeşim, Aslı, Alper ve Serhat da bize katıldı. Bir grup oluşturduk ve saklambaç oynamaya başladık. Ben ebe oldum. Birer birer herkesi sobeledim, ama Yeşim'i bulamadım. Yer yarılmış da içine girmişti sanki! Birlikte onu aramaya başladık. Merak içindeydik. Başına bir

şey mi gelmişti acaba?

"Biri onu kaçırmış olmasın?" dedi Serhat.

"Ağzını hayra aç!" dedi Aslı. "Onu tanırım, yabancılarla asla konuşmaz."

"Belki de evine gitmiştir." dedi Tarık.

Alper, "Ben Yeşimlerin evlerini biliyorum." dedi. "Arka sokakdaki apartmanlardan birinin bodrum katında oturuyorlar."

"Haydi, gidip bakalım." dedim hemen.

Gittik. Loş merdivenlerden bodruma doğru inmeye başladık. İçimi bir ürperti kapladı. Evin kapısına birkaç adım kalmıştı ki basamaklarda yığılıp kalmış birini fark ettik. Korkuyla yaklaşıp baktık. Aman Allah'ım, Yeşim'di bu! Yüzü mosmor kesilmişti ve güçlükle nefes alıyordu. Hemen zili çaldık. Kapıyı açan annesiydi. Yeşim'i görür görmez çığlık çığlığa kucağına aldı ve içeri taşıdı. Ağlıyordu...

"Kalbi delik kızımın!" dedi. "Yorgunluğa, heyecana gelemiyor, bayılıyor."

"Doktora götürmediniz mi?" diye sordum üzüntüyle.

"Götürdük!" dedi. "Ameliyat gerekirmiş. Yaptıramadık. Para yok, pul yok."

"Yeşim'in babası çalışmıyor mu?" diye sordu Serhat.

İşsizmiş iki yıldır. Borçlanmışlar. Haciz gelmiş evlerine. Para edecek neleri varsa alınmış. Fakirlik yüzünden oğullarını evlâtlık vermişler. Hem ağladı, hem anlattı Yeşim'in annesi...

Etrafa baktım. Küf kokulu odaya yerleştirilmiş bir sedir, birkaç minder ve sandalye. Duvarda mutlu günlerden kalma bir aile resmi. Aydınlık, dayalı döşeli evimiz geldi aklıma. Yeşim için üzüldüm.

"Hepsi Allah'tan." diyor Yeşim'in annesi. "Bu da bir imtihan, gelip geçecek elbet. Burada sıkıntı çeken, ahirette rahat edecek. Ama çekmek kolay değil, Yeşim için hiç değil!"

Farklı bir dünyadaydım sanki. Daha önce yaşamadığım, bilmediğim bir dünyada. Neler, ne insanlar varmış meğer!

Eve döndüm. Olan biteni anneme anlattım. Gözleri buğulandı.

"Yazık bize!" dedi. İki adım ötede neler yaşanıyormuş da haberimiz yokmuş. Allah hesap sormaz mı bizden?"

Akşam babam gelince bu konuyu uzun uzun konuştuk.

"Bir Müslüman olarak onlara yardım etmek görevimiz." dedi babam.

Çok sevindim. Boynuna sarıldım. "Yaşa babacığım!" dedim. "Aslan babacığım, iyi yürekli babacığım!"

"Ticaret mallarının henüz zekâtını vermedim bu yıl." dedi babam. "Arkadaşlarla da görüşür, yardım toplarız."

"Zekât ne demek?" diye sordum.

"Bir yıldır bekleyen ticaret mallarımız var. Bunların kırkta birini yoksullara, borçlulara vermemiz gerekiyor." Allah'ın emridir bu. Hem de Kur'ân'da namazla beraber anılıyor." dedi babam.

"Benim de altınlarım, gümüşlerim var. Onların değerini hesaplayıp kırkta birini vermem gerek." dedi annem.

Bunların yanı sıra, bir yıl beklemiş olan besi hayvanları ve paranın da zekâtı verilirmiş.

Allah ne kadar iyi, ne kadar merhametli diye düşündüm. İnsanların yoksul kalmasını istemiyor. Herkesin mutlu ve rahat olmasını, barış içinde yaşamasını istiyor. Üstelik zekât sayesinde hem zenginler yoksulları hor görmez, hem de fakirler zenginlere kötü gözle bakmaz.

Akşam üzeri, babam arkadaşlarını çaya davet etti. Kısa bir sohbetten sonra konuyu açtı. Ardından, "Allah'ın verdiği her nimet bir şükür ister." dedi. "Malın şükrü de zekâtını vermekle olur, "elhamdülillah" demek yetmez. Muhtaçları da düşünmek lâzım. Peygamberimiz "Cömert insan Allah'a, insanlara, cennete yakındır; cehennemden uzaktır." buyurmuş."

Arkadaşları babama hak verdiler. Yalnız Cengiz amcanın yüzü asıldı.

"Para, kolay mı kazanılıyor?" dedi. "Her isteyene verseydik mal sahibi olamazdık."

"Böyle söyleme Cengiz!" dedi babam. "Yoksulluk gibi zenginlikle de bizi sınar Allah. Verdiği malı O'nun rızasına uygun olarak kullanıp kullanmadığımıza bakar. Üstelik, zekât, vereni kötülüklerden korur, malını artırır."

Ömer amca söze karıştı. "Hazreti Musa zamanında, Karun adında bir adam varmış." dedi. "Öyle zenginmiş ki, hazinelerinin anahtarlarını güçlü kuvvetli bir grup işçi zor taşırmış. Malı mülkü sevenler hep Karun'a özenirmiş. Ama Karun, Allah'ın emrine karşı gelerek, zekât vermek istememiş. "Bu serveti kendim kazandım, hiç kimseye zekât veremem!" demiş. Sonra ne olmuş biliyor musunuz? Allah ibret olsun diye Karun'u servetiyle birlikte toprağa gömmüş."

"O kadar da değil canım!" dedi Cengiz amca. "Allah korkusu var elbet yüreğimizde. Yaparız bir şeyler..."

Sami amca elini Cengiz amcanın omzuna koydu. "Sana da bu yakışır Cengiz Bey." dedi. "Düşmez kalkmaz bir Allah. Bu günün yarını da var. Ne demişler: İyilik eden iyilik bulur."

"Sami Bey doğru söylüyor." dedi Mehmet amca. "Geçenlerde babam hastalandı. O hastane senin, bu hastane benim dolaştık. Çare olmadı. Sonunda iyilik meleği bir doktor çıktı karşımıza. Babamla çok ilgilendi ve onu tedavi etti. Sohbet ederken anladık ki bu doktor, vaktiyle babamın burs verip okuttuğu yoksul delikanlıymış."

"İyiliğin asıl karşılığı ahirette!" dedi babam. "Bunu bilen büyükler, az çok demeden vermiş verebildiğini. Meselâ, Hazreti Ebubekir döneminde Medine'de buğday sıkıntısı olmuş. Hazre-

ti Osman Şam'dan yüz deve yükü buğday getirtmiş. Medineli tüccarlar halka satmak için buğdayı almak istemişler. Ama ne kadar yüksek fiyat verirlerse versinler satmamış. Her isteyene, "Sizden fazla veren var." diyormuş. Halife olan Ebubekir Efendimiz, Hazreti Osman'a bunun anlamını sormuş. Hazreti Osman, "Allah iyiliğin karşılığını bire yedi yüz, hatta yedi bin kat fazla veriyor." demiş ve bütün buğdayları halka karşılıksız dağıtmış."

Babam ve arkadaşları elele verip Yeşim'i ameliyat ettirdiler. Babasına da iş buldular. Zekâtlarını birleştirip ona verdiler. Çok utandı, önce almak istemedi.

Babam, "Aşçı kepçeye ne koyarsa kepçe onu verir. Ama hiçbir zaman verdiklerini sahiplenmez. Biz de aşçının elindeki kepçe gibiyiz. Allah bize verdi ve ihtiyacı olana vermemizi emretti. İzin verin de görevimizi yapalım." deyince parayı aldı. Gözleri nemli, dualar etti arkamızdan. Ben de harçlığımı paylaştım Yeşim'le. Oyuncak bebeklerimden birini de ona hediye ettim. Çok sevindi.

Haa, unuttum söylemeyi. Yeşim, her gün biraz daha iyiye gidiyor. Solgun yüzü canlandı, pembe pembe oldu yanakları. Kardeşine de kavuştu. Onlar sıkıntılardan kurtuldukları için, biz de iyilik yaptığımız için, mutlu olduk. Ama kim bilir nerelerde, elinden tutacak birini bekleyen nice Yeşimler var. Keşke herkes zekâtını verse! Keşke insanımız el ele verse, yardımlaşsa da bütün yaralar sarılsa!

"Hiç düşündün mü?"
Onları öyle hazırlayıp da
ellerinin ulaşacağı yere asan kim?

ZEKÂT

Vermeli, çok vermeli...
Malın kırkta birini,
Yoksula yedirmeli.
Sağlığın zekâtını,
Yaşarken ödemeli.
Sağ elin verdiğini,
Sol elin bilmemeli.

Dünyaları versen de,
Yine, "azdır" demeli.
İnsan "cimri" sözünü,
Defterinden silmeli.

Sevenler yüreğinden,
Demet demet vermeli.
Canı vatan uğrunda,
Vermeyeni yermeli.
Burada ektiğini,
Cennette devşirmeli.

Vermeli, çok vermeli...
Mülkün tek sahibini,
Vererek öğrenmeli.
Cömertler listesine,
Vakit varken girmeli.

Ali Sacit

İĞNE TAŞIYAN BALIKLAR

Bir zamanlar Belh şehrinde İbrahim Ethem adında bir hükümdar yaşardı. Bir gece yarısı uykuda iken, çatıdan gelen gürültüyle uyanarak:

– Kim o, diye sordu.

– Develerimi kaybettim, onları arıyorum, diye bir ses işitti yukarıdan.

– Be adam, gecenin bu saatinde damda deve aranır mı, dedi İbrahim Ethem. Aldığı cevap, onun bütün hayatına yön verecek kadar ilginçti:

– Peki sıcak yataklarda, rahat ve keyif içinde Allah'ın hoşnutluğu aranır mı?

Uyku ile uyanıklık arasında işittiği bu sözler, İbrahim Ethem'i hayretler içinde bıraktı ve derin düşüncelere sevketti. Bunu, Allah'tan gelen bir ikaz olarak değerlendirdi. Bu yüzden saltanatı, sultanlığı bırakıp sarayını terk etti. Niyeti, tamamen ibadete yönelmek, Allah'a kulluk etmesine engel olan her şeyi terk etmekti. Belki hükümdar olarak da insanın Allah'a kulluk etmesi mümkündü, ama bu onun tercihiydi sonuçta.

Uzun süre gözden kayboldu İbrahim Ethem. Önceleri, "Nasıl olsa birkaç gün sonra döner, belki gizli bir görevi vardır." düşüncesiyle onu beklemişti herkes. Fakat durum hiç de öyle görünmüyor, hükümdar geri döneceğe

benzemiyordu. Ülkenin koskoca hükümdarı yoktu ortalarda ve hiç kimse ondan bir haber de alamamıştı.

Bir gün, İbrahim Ethem'in valilerinden birisi kıyafet değiştirerek onu aramaya çıktı. Hedefi, hükümdarı bulup Belh şehrine, yani saltanatının başına getirmekti. Uzun süren sabırlı aramalardan sonra dileğine kavuşmuştu vali. Nihayet bir deniz kenarında onu gömleğinin söküklerini dikerken bulunca:

– Nedir o elindeki, diye sordu.

– Dikiş iğnesi, dedi İbrahim Ethem.

– Bir zamanlar kılıçla dağları bölerken, şimdi bir iğneye mi kaldı işin?

– Bu iğne o kılıçtan daha kuvvetlidir. Allah dilerse, o iğnenin ucuyla bana âdeta üzüm tanelerini toplar gibi yıldızları toplatır.

– Demek keramet bu iğnede, dedi vali. Sonra da bakmak için iğneyi istedi İbrahim Ethem'den.

Biraz inceledikten sonra onu denemek için iğneyi denize atınca, İbrahim Ethem tebessüm ederek seslendi:

– Balıklar, çabuk getirin iğnemi!

Bir balık ağzına iğneyi alıp getirdi. Bu olay, belki de İbrahim Ethem'in Allah dostu olduğunun bir işaretiydi.

ARI VE BAL

Arıların bal depolamak için yaptığı peteklerin hepsi de **düzgün altıgen** şeklindedir. Üretilen balın mükemmel şekilde depolanması ve bal mumunun israf edilmemesi için **en uygun** şekil budur. Arılar, düzgün altıgen yapmayı kimden öğrendi? Ellerine bir cetvel alıp, her altıgenin kenarlarını ölçüyorlar mı acaba? Balın bu şekilde depolanmasının daha uygun olduğunu nereden biliyorlar?

Bilim adamlarının yaptığı son araştırmalara göre, arılar her bir çiçeğin kokusunu ayrı ayrı hisseder. Hangi çiçekte daha fazla balözü olduğunu, kendilerine verilen bu hassas koku alma özelliği sayesinde fark edebilir.

1kg. saf balı üretmek için, yaklaşık 40 000 arının, 20 000'den fazla çiçeği gezerek bal özü toplaması gerekir.

Dünyada insan sağlığı ile ilgilenen bütün uzmanlar, balın sağlığımız için son derece yararlı bir şifa kaynağı olduğunu belirtmektedir. Bal, romatizmadan mide ve bağırsak hastalıklarına, oradan kalp ve karaciğer hastalıklarına kadar pek çok hastalığa iyi gelmektedir.

Arılar, ürettikleri balın az bir kısmını tüketir, kalan büyük bir miktar bizim içindir.

Arılar, niçin ihtiyaçlarından çok daha fazla bal üretmektedir? İnsanların üretemediği bu güzel besini, nasıl oluyor da bir böcek üretebiliyor? Hangi çiçeklerde bal özü olduğunu kimden öğrendiler? Arılar bizim vücudumuzun yapısını ve ihtiyaçlarını bilebilirler mi?

Bal niçin tatlı bir gıda? Balın, dilimize hoş gelmeyecek, farklı bir tadı da olabilirdi?

Arılar bizim hoşlandığımız bu tadı nasıl keşfettiler, bunu kimden öğrendiler?

Her bir arı, insan vücudunun yapısını, ihtiyaçlarını çok iyi bilen birer uzman olamaz.

Elbette bütün bunlar, bizi bizden daha iyi bilen, arıları ve çiçekleri idare eden sonsuz bilgi ve güç sahibinin eseridir.

Yüce Rabbimiz arılar ve bal ile ilgili olarak Kur'ân-ı Kerîm'de: "Rabbin bal arısına şöyle vahyetti: Dağlardan ve insanların kurdukları çardaklardan kendine göz göz ev (kovan) edin. Sonra her türlü meyveden ye de Rabbinin sana yayılman için belirlediği yolları tut. Onların (çiçeklerin) karınlarından renkleri çeşit çeşit bir şerbet çıkar ki onda insanlara şifa vardır. Elbette düşünen kimseler için bunda alacak ibretler vardır." buyurmaktadır.

(Nahl sûresi, 68 ve 69. âyet mealleri)

Cömert Allah'a yakın,
insanlara yakın,
cennete yakın;
cehennemden uzaktır.

(Hadis-i Şerif Meali, Tirmizî 1/40)

BULMACA

1. Sahip olduğumuz bütün nimetleri bize veren Rabbimiz. 2. Sevgili Peygamberimiz
3. Allah'ın içimize koyduğu, mutluluk, sağlık ve başarının kaynağı olan güzel bir duygu
4. Allah'ın insanlara verdiği doğru ve yanlışı ayırma kabiliyeti
5. Dinimizce zengin olan her insanın, ihtiyaç sahiplerine vermek zorunda olduğu para, mal, mülk gibi yardımların genel adı (İslâm Dini'nin beş temel esasından biri)
6. Bir Müslümanın, zekâtın dışında muhtaçlara yaptığı iyilik ve yardımdır. Bu bazen Müslüman kardeşine tebessüm etme şeklinde de olabilir. Başımıza gelebilecek belâ, kaza ve kötülüklere de engel olan bu güzel davranış nedir?
7. Allah'ın yarattığı varlıkların en şereflisi
8. Babasını yitiren çocuğa verilen ad
9. 13.-14. yüzyıllarda Anadolu'da yaşamış olan, şiirlerle Allah'ı anlatan, ve dinimizdeki güzel davranışları öğütleyen büyük şair ve Allah dostu
10. Her an Yüce Allah'ın kudretiyle çalışan, göğüs kafesimizde bulunup vücudumuza kan pompalayan organımız
11. Kur'ân-ı Kerîm'de Rabbimizin bize ilk emri
12. "Allah'a teslim olmak " anlamına gelen güzel dinimizin adı
13. Yaşamak için her an ihtiyaç duyduğumuz bir madde (Allah'ın bize her an sunduğu bir nimettir)
14. İslâm dinini yaymak için büyük gayretler gösteren, bir Müslüman Türk devletinin adı
15. Karşılıklı yardım etmek
16. Yoksul ve muhtaç olan
17. Yaşamak için ihtiyaç duyduğumuz sıvı madde (Allah'ın izniyle bulutlardan indirilen bir nimet)
18. Vatanı bekleyen ve koruyan er
19. İstanbul'u fetheden Osmanlı padişahı
20. Allah'ın ısı ve ışık kaynağı olarak yarattığı, Dünya'mıza en yakın yıldız
21. Ramazan ayında yoksullara verilmesi gereken fıtır sadakasının kısa adı
22. 26 Ağustos 1071 Cuma günü Malazgirt Ovası'nda yapılan meydan savaşıyla, Türklere Anadolu kapılarının açılmasını sağlayan komutan
23. Türbesi Konya'da bulunan, Peygamber Efendimize olan sevgi, saygı ve bağlılığı ile bilinen, hoşgörü ve sevgisiyle tanıdığımız büyük İslâm bilgini
24. Peygamber Efendimizin güzel isimlerinden biri
25. 1299 yılında Osman Bey tarafından kurulan ve 600 yıl boyunca adaletle hüküm süren Müslüman Türk devleti
26. Başta bitkilerin ve dolayısıyla bütün canlıların yaşamasında önemli bir etken olan katı madde

BULMACA

19↓ 1 16↓ 23↓ 2 3 4 5 17↓ 6 21↓ F 22↓ 26↓ 7 8 18↓ 15↓ 9 10 25↓ 24↓ 11 20↓ 12 13 14

ŞİFRE

ELBİSELERİ DEĞİŞTİK

Oldukça üst kademede bir devlet memuruydu. Güzel giyinmeyi çok severdi. O gün yine en güzel elbiselerinden birini giymişti... İşini öyle çok seviyordu ki bazen gece geç saatlerde evine dönerdi. Yine böyle çok çalıştığı bir günün gecesinde, arabasıyla evine dönüyordu. Yol kenarında eski püskü elbiseleriyle dikkat çeken fakir bir insanı görünce arabasını durdurup onunla ilgilendi. Durumunu sordu. Adam çok muhtaçtı. Elbiselerini hemen orada telefon kulübesinde fakir adamla değişerek eve geldi. Babasını öyle gören oğlu çok şaşırmıştı:

– Baba bu hâlin ne böyle!

– Yolda çok fakir bir adamla karşılaştım. Onun o perişan hâlini görünce dayanamadım. Belli ki bu adam sağlam ve temiz bir elbiseye çok muhtaçtı. Elbiselerimizi o fakir adamla değiştik, işte hepsi o kadar...

3.
Bölüm

Oruç

RAMAZAN GELDİ

Gecenin ilerleyen saatlerinde, odamı dolduran davul sesiyle uyandım. Bunun bir rüya olup olmadığını anlamak için gözlerimi ovuşturup pencereden dışarı baktım. Gerçekti. Sokaklarda dolaşan bir davulcu vardı. Arada bir duruyor, tokmağını sallayarak mâniler söylüyordu:

Hanım kızlar kalktınız mı?
Baklavayı yaptınız mı?
Mübarek Ramazan geldi,
Şerbetini kattınız mı?

Ulu cami direk ister,
Söylemeye yürek ister,
Benim karnım toktur ama,
Arkadaşım börek ister.

Bu Ramazan da kimdi acaba? Kime gelmişti? Davulcu bunu herkese niçin ilân ediyordu ve gecenin bu yarısında neden baklava börek istiyordu?

Anneme ve babama durumu haber vermek için odadan fırladım. "Anne, baba!" diye bağırdım heyecanla.

"Adamın birisi bu saatte sokakta davul çalıyor!" diyecek oldum ama bu kez gördüğüm manzara karşısında dilim tutuldu. Ev ışıl ışıl aydınlıktı. Annem ve babam çoktan uyanmış, tatlı bir telâşla sofra hazırlıyorlardı. Börekten kompostoya kadar her şey vardı sofrada. Odaları mis gibi çay kokusu sarmıştı. Radyoda, en çok sevdiğim ilâhîler söyleniyordu. Huzur dolu, manevî bir hava vardı evde.

Mahmur bakışlarla etrafı gözlediğimi fark eden annem, "Uyandın mı güzel kızım?" dedi. "Haydi, elini, yüzünü yıka da bize katıl."

"Bu saatte neyi kutluyoruz anne?" diye sordum. "Ramazan bize mi geldi?"

Annem ve babam şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

Babam, "Ramazan geldi, ama sadece bize değil, bütün İslâm âlemine!" deyince her şeyi anladım. Gelen kutsal Ramazan ayı, oruç ayı idi. Annem ve babam, gün boyu tutulacak oruca hazırlık olarak **sahur** yemeğine kalkmışlardı. Bu sırada, davulcunun gür sesi tekrar duyuldu:

Ramazanın iptidası,

Kuruldu cennet binası.

Bu ayda oruç tutanın,

Kabule geçer duası.

Az sonra, Tarık da bize katıldı. Anlaşılan, evdeki şenliği kaçırmak istemiyordu. Yemek sırasında, Ramazan sohbetimize devam ederken, daha önce bu kadar erken ve keyifli bir kahvaltı yapmadığımı düşündüm.

"Kutsal Ramazan ayında oruç tutmak Allah'ın emridir." dedi babam.

"Oruç nedir?" diye sordu Tarık merakla.

"**İmsak** ve **iftar** arasında, yeme ve içmeden uzak kalmak şeklindeki ibadete oruç denir." diye cevapladı babam.

Tarık ve ben soran gözlerle birbirimize baktık. "İmsak" ve "iftar" da ne demekti?

Babam durumu anlamış olmalı ki açıklamaya devam etti: "Az sonra sabah ezanı okunacak. Yemeyi içmeyi bırakıp oruca başlayacağız. Oruca başlama vaktine "imsak" denir. Akşam ezanı okunduğunda orucumuzu açacağız. Buna da "iftar" denir."

Sohbet böylece sürüp gitti. Oruçla ilgili bilmediğim pek çok şey öğrendim bu gece: Sağlıklı olan Müslümanlar Ramazan ayında oruç tutarmış. Yolcu ve hasta olup da tutamayanlar, orucunu erteleyebilirmiş. Hastalık kalıcıysa, oruç tutamadıkları her bir gün için yoksullara para ya da yiyecek yardımı yapmaları gerekirmiş.

Babam, orucun sağlık için fayda-

larını da anlattı: "Fabrikadaki makinelerin arada bir dinlenmeye ve bakıma ihtiyacı vardır." dedi. "Bu yapılmazsa, makineler verimli çalışmaz, ömrü kısalır. İnsan vücudu da mükemmel bir fabrika gibidir. Midemiz dolu olduğunda, sindirim sistemine bağlı organlar sürekli çalışır. Bedenimiz bütün enerjiyi bu organlara yöneltir. Bu sebeple, diğer sistemlere, özellikle beyne ve kaslara giden kan miktarı azalır. Oruç sayesinde, yıl boyunca yorulan organlarımız dinlenir. Onlar dinlenirken, kan, beyni ve kasları daha çok besler. Vücut direnç kazanır. Üstelik fazla yağlar da eritilir. Bu yüzden Peygamberimiz, "Oruç tutun, sağlıklı olun." buyurmuş.

Dedemin hastalığı geldi aklıma. Dedem, doktor tavsiyesiyle perhiz uygulamış ve iyileşmişti. Babama hak verdim. Tabi orucu Allah sevgisini kazanmak için tutuyoruz, ama sağlığımıza da hizmet etmiş oluyoruz.

Sabah ezanı okundu. Babam, imsak vaktinin girdiğini söyleyerek oruca niyetlendi.

"Artık ben de oruç tutacağım!" dedim.

"Ben de, ben de tutacağım!" diye atıldı Tarık.

"Sen daha küçüksün." dedim. "Ama ben yeterince büyüdüm."

"İkiniz de henüz oruç ibadetinden sorumlu değilsiniz!" diyerek tartışmaya son noktayı koydu babam. "Ama, yeterince güçlü olduğunuzu düşünüyorsanız, deneyebilirsiniz!"

"Niyet ettim Allah rızası için, Ramazan orucunu tutmaya." diyerek, heyecanla ilk orucuma başladım.

Akşam üzeri okuldan eve döndüğümde, önemli bir görevi tamamlamanın hazzı ile dopdoluydum. Oruç tutmayı başarmıştım. Biraz daha büyüdüğümü ve güçlendiğimi hissettim. Küçük bir çocuk değildim artık.

İftar yemeğinin hazırlanmasında anneme yardım ettim. Babamın getirdiği Ramazan pidelerini sofraya dizdim. Tarık da bana yardım etti. Bir ara çok acıktığını, oruç olduğunu unutarak yemek yediğini anlattı.

Çok güldüm. "Sen oruç tuttuğunu mu sanıyorsun?" dedim. Ama unutarak yemek orucu bozmazmış. Böyle söyledi annem.

Ezan okundu. İftar duasını okuyarak orucumuzu açtık:

"Allah'ım, senin hoşnutluğun için oruç tuttum. Verdiğin rızıkla orucumu açıyorum. Hamdolsun verdiğin nimetlere, sağlık ve afiyete… Amin."

Yediğim yemeğin, içtiğim suyun tadı bir başkaydı bugün. Daha doğrusu, oruç tutmadan önce, onların bu kadar güzel, bu kadar lezzetli olduğunun farkına varamamışım. Rabbimin verdiği nimetlerin kıymetini daha iyi anladım ve O'na şükrettim. Sonra da yoksullar geldi aklıma. Bir ayı değil, bütün seneyi yarı aç, yarı tok geçirenler... Kendilerine uzanacak yardım eli bekleyenler…

Annem ve babam da aynı duygular içindeydi.

"Bu Ramazan yoksullara iftar veriyoruz." dedi babam. "Arkadaşlarla konuşup anlaştık. Bir iftar çadırı kurduk. Fitrelerimizi de şimdiden hesaplayıp vereceğiz."

"Fitre" ne demekti acaba? Bu kelimeyi daha önce de duymuştum. Ama anlamını bilmiyordum. Anneme sordum.

"Ramazan ayında, yoksullara verilmesi zorunlu olan sadakadır." "Fıtır sadakası" da denir. Bu sayede yoksullar da ihtiyaçlarını karşılar, bayramda mutlu olurlar. İnançlı insanlar muhtaçları da düşünür, onlara yardım eder." dedi annem.

Sevgili Peygamberimiz, ihtiyacı olan herkese yardım edermiş. Özellikle çocukların mutlu olması için elinden geleni yaparmış. Bir bayram günüymüş. Çocuklar, yeni elbiseleri üzerlerinde, harçlıkları ceplerinde sokakta neşeyle oynuyorlarmış. Bir köşe-

de, boynu bükük ağlayan bir kız çocuğu görmüş Peygamberimiz. Elbiseleri eski ve yamalıymış. Peygamberimiz onun bu durumuna çok üzülmüş.

Yanına yaklaşıp şefkatle sormuş: "Yavrucuğum, bu bayram gününde niçin ağlıyorsun?"

Küçük kız, başını kaldırmadan cevap vermiş: "Bütün çocuklar anne ve babalarıyla bayramlaştılar. Neşeyle oynuyorlar. Geçen bayramda ben de mutluydum. Babam yeni elbise ve ayakkabı almıştı. Ama o artık yok! Savaşta şehit düştü. Ben de yetim kaldım. İşte bundan dolayı ağlıyorum."

Bu sözleri duyunca Peygamberimizin yüreği sızlamış. Onun başını sevgiyle okşayarak şöyle demiş: "Yavrucuğum, sil gözünün yaşını! Bak sana ne diyeceğim: İster misin baban ben olayım? Fatıma ablan, Ayşe de annen olsun?"

Yetim kız bu teklifi duyunca çok şaşırmış. Derdini soran, dinleyen kişinin Peygamberimiz olduğunu da o zaman anlamış. Heyecan ve sevinçten ne diyeceğini bilememiş. Sadece, başını kaldırıp, "evet" anlamında sallamış.

Peygamberimiz küçük kızı evine götürmüş. Ev halkı onunla ilgilenmiş. Önce yemek ikram etmişler. Elini

yüzünü yıkayıp saçlarını taramışlar. Yeni elbiseler alıp giydirmişler. Bayram harçlığı vermişler. Sonra da arkadaşlarıyla oynaması için dışarı çıkarmışlar. Küçük kız çok mutlu olmuş.

Sokaktaki bütün çocuklar onu bu kadar temiz, güzel elbiseler içinde ve neşeli görünce çok şaşırmışlar. "Sana ne oldu? Nasıl değiştin böyle?" diye sormuşlar.

Küçük kız, cebindeki harçlığı da göstererek şöyle cevap vermiş: "Benim de bir babam var artık. Hem de eşi bulunmaz bir baba! Böyle babası olan sevinmez mi? Yüreği şefkat dolu Ayşe annem, saçlarımı tarayan Fatıma ablam var benim. Dünyalar kadar mutluyum artık!..."

Biz de, Ramazan ayı sebebiyle okulda bir yardım kampanyası düzenledik. Paket paket yiyecek ve kırtasiye malzemesi topladık. Sonra da poşetlere yerleştirip kardeş okul öğrencilerine ve ailelerine dağıttık. Öyle sevindiler ki, görmeliydiniz! Dualar ettiler arkamızdan.

Sayılı günler böylece geçip gitti. Oruçla, teravih namazıyla, dopdolu bir Ramazan ayı yaşadım. Annem her gün komşulara mukabeleye gitti. Bazen ben de onlara katıldım. "Mukabele", biri Kur'ân okunurken onu dinleyip Kur'ân'dan takip etmek anlamına geliyormuş. Ramazan Kur'ân ayıymış aynı zamanda. Cebrâil adlı melek Kur'ân âyetlerini Peygamberimize Ramazan ayında getirmeye başlamış. Kur'ân'ın

her harfine binlerce sevap yazılırmış bu ayda. Özellikle Kadir gecesinde bu sevap kat kat artarmış.

Sonunda bayram yaklaştı. Tarık ve benim için yeni giysiler, ayakkabılar alındı. Biz de. Peygamberimizin sevindirdiği yetim kız kadar mutluyuz artık. Neden mi? İlk kez oruç tuttuk bu Ramazanda. Birer kuş kadar hafif hissediyoruz kendimizi. Bayram yapmayı, bayramda mutlu olmayı eskisinden daha çok hak ettik.

Bayramı dedemin çiftliğinde geçireceğiz. Amcamı da göreceğim tekrar. Ellerini öpüp bayramlarını kutlayacağım. Onlar da kim bilir ne kadar çok sevinecekler bizi görünce. Özellikle de amcam. Oğluna kavuşacak ne de olsa. Tarık da babasına kavuşacağı için çifte bayram yapacak bu kez.

Arefe günü yolculuk için hazırlandık. Çantaları alıp kapıya çıktığımızda davulcu amcayla karşılaştık. Mahallenin bütün çocukları da peşindeydi. Her gece yaptığı gibi, davulunu çalarak kapı kapı dolaşıyor, arada bir de mâni söylüyordu:

Besmeleyle çıktım yola,
Selâm verdim sağa, sola.
Benim saadetli efendim,
Bayramın mübarek ola!

Davulumu aldım kola
Koyuldum neşeyle yola.
Bir ay oruç tutan dostlar,
Bayram size kutlu ola!

Ramazanın son gününde,
Çok çocuk vardır peşimde.
Buradan bahşiş çıkmazsa,
Nasipsizlik var işimde!

Babam bir miktar para çıkarıp davulcuya verdi. Davulcunun cevabı yine bir mâni idi:

Yedi bin dua ederim;
Seneye nasip olursa,
Yine davulculuk ederim.
Aldım bahşişimi giderim.

Arabayla çiftliğe doğru yol alırken, bayram neşesini ve mutluluğunu şimdiden yüreğimde hissediyordum.

Dağlar, toprak içine yerleştirilmiş demir kazıklar gibi
kara parçalarının kaymasını önler.
Yer altındaki magmanın çıkışı için
baca görevi yapar.
Çeşit çeşit madenleri içinde saklar.
Canlıların ihtiyacı olan sular için
büyük bir depo vazifesi yapar.

ORUÇ

Aylardan en güzeli,
Ramazandır besbelli.

Bu ay Kur'ân ayıdır,
Oruç şükrün payıdır.

Gündüz oruç tutanlar,
Nimet kadrini anlar.

Açlığı yener insan,
Dökülür bol bol ihsan.

Niyet temiz olunca,
Açar nazlı gül gonca.

Sahur gece ikramı,
İftar sabrın bayramı.

Ezan vakti tatlıdır,
Oruç bin kanatlıdır.

Tüm kötüler bağlanır,
Günahlar bağışlanır.

Yoksullar neşelenir,
Gönül evi şenlenir.

Oruç kulun özeli,
İçi sırla bezeli.

Ali Sacit

ORUÇ TUT, SIHHAT BUL.

TOPRAK YİYİP MEYVE VERENLER

Sıcak yaz günlerinde soğuk ve kıpkırmızı bir karpuza hayır demeyiz herhâlde... Karpuzun rengi, tadı, kokusu ve güzel görünüşü bizi kendine çeker hemen. Hatta bu yazıyı okurken, karpuzları düşünerek ağzı sulananlar bile bulunabilir...

Ya turuncu renkli, şeker şerbet gibi tatlı bir kavuna ne dersiniz? Yanında kırmızı kirazlar ve çilekler, salkım salkım üzümler, sulu sulu elmalar, armutlar... Hepsi de hoşumuza gider değil mi? Böyle bir meyve sofrasına davet edilsek, hemen sofraya dalmaz mıyız?

Kış gelince portakal, elma, mandalina, greyfurt, muz gibi meyveler yemeyi arzularız. Çünkü kış mevsiminde bu meyvelerin vitaminlerine ihtiyacımız vardır. Yaz mevsiminde ise yaz meyvelerine vücudumuzun daha çok ihtiyacı vardır. Her meyve, yetiştiği mevsimdeki ihtiyaçlarımıza uygun yaratılmıştır.

Bütün meyve ağaçları topraktan su ve mineral alırlar. Su ve mineraller, güneş ışığının etkisiyle, havadan alınan karbon dioksitle birleşir. Sonra bize temiz hava ve meyve olarak geri döner. Yani toprak yiyen, su emen, kirli havayı içine çeken bir meyve ağacı, bunlardan temiz hava ve meyve üretir.

Aynı toprağın bağrında yetişen domatesin, biberin, patlıcanın, kavunun, karpuzun, kayısının, şeftalinin rengi, tadı ve kokusu birbirinden farklıdır. Aynı toprakta yetişen gülün, sümbülün, menekşenin, zambağın, papatyanın rengi, kokusu ve görünüşü de farklıdır. Bitkilerin içine yerleştirilen harika program sayesinde, bu mükemmel işler binlerce yıldır devam edip durmaktadır.

Güneş, hava, su ve toprak, tabiattaki cansız maddelerdendir. Bitkiler ve diğer canlılar, canlılığını sürdürmek için bu cansız maddelere ihtiyaç duyarlar. Bu maddelerden sadece bir tanesi eksik olsa, yeryüzünde canlılar yaşayamaz. Her varlığı kendine muhtaç eden, fakat kendisi hiçbir şeye ihtiyacı olmayan kudreti sonsuz Rabbimiz, "Güneş, hava, su, toprak" gibi cansız varlıklarla canlılar arasında mükemmel bir sistem kurmuştur.

Havayı, suyu, toprağı, Güneş'i ve ağaçları bizim için yaratan Allah, bunca meyveleri ikram ederek, bizi ne kadar çok sevdiğini hissettirmiyor mu? Toprak, su ve kirli havadan türlü türlü meyveler yaratarak, gücünün ve bilgisinin sınırsız olduğunu açıkça göstermiyor mu?

GÖZLERİ YAŞARTAN ÂYETLER

İslâmın ilk yıllarıydı. Allah'ın yardımıyla, İslâm dini hızla yayılıyordu. Müşrikler, İslâm'ın yayılışını kabul edemiyorlar, içlerine sindiremiyorlardı. Bu yüzden Müslümanlara her geçen gün daha fazla işkence ve eziyet yapıyorlardı. Peygamber Efendimiz, müşriklerin zulmünden korunmaları için, aralarında Zübeyr bin Avvam, Abdullah bin Mesud ve Hazreti Ali'nin kardeşi Cafer'in de aralarında bulunduğu yaklaşık seksen sahabiyi Habeşistan'a gönderdi.

O dönemde, henüz iman etmemiş olan Amr bin As ile Abdullah bin Rebia, Müslümanların Habeşistan kralı tarafından kabul edilmemeleri için arkalarından Habeşistan'a gittiler.

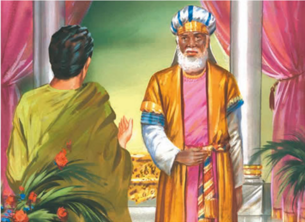
Müslümanlar, Habeşistan kralı Necaşi'nin huzuruna girdiklerinde, onu "Allah'ın selâmı üzerinize olsun." anlamında, "Selâmün aleyküm" diyerek selâmladılar. Herkes Habeşistan kralı Necâşi'nin önünde eğilirken, Müslü-manlar eğilmediler. Necaşi sordu:

– Siz peygamberinize eğilmez misiniz?

Müslümanları temsilen konuşan, Hazreti Ali'nin kardeşi Cafer (Radyallahu anh):

– Biz Allah'tan başkasına eğilmeyiz. Bunu bize Allah'ın kulu ve peygamberi olan Hazreti Muhammed (Aleyhisselâm) öğretti, dedi.

Arayı bozmak için Amr söze karıştı:

– Muhammed mi? Nerede O'nun mucizeleri Cafer! Hiç göklere çıktı mı? Hastaları iyileştirip, körlerin gözünü açtı mı?

Necâşi:

– Evet, doğru! Peygamberlerin mucize göstermesi gerekir. Böylece halk O'nun Allah tarafından gönderildiğini bilir, dedi.

Cafer (Radyallahu anh):

– Muhammed'in mucizesi Kur'ân'dır, dedi.

Amr, yine araya girerek:

– Kelimeler mi? Okuma yazma bilmeyen birinin söylediklerine mucize diyorlar. Kralımız hiç bunlara kulak verir mi?

Bu arada bir sessizlik oluştu ve Necaşi, Müslümanların delilinin yetersiz olduğunu öne sürerek, onların gözaltında tutulmalarını emretti. Bu sırada Müslümanların sözcüsü, Hazreti Cafer (Radyallahu anh):

– Zulümden ve işkenceden korunmak için buraya, size sığındık. Peygamberimiz bize Habeşistan'a gidin. Orda bir melik var. Orada hiç kimseye zulüm yapılmaz, dedi.

– Muhammed sizi niçin bana gönderdi?

– Çünkü sen kitap ehlisin, Allah'a inanıyorsun.

Amr tekrar arayı bozmak için:

– Görüyorsun ya ey melik, sözleri serap gibi... Susayan da su zanneder, dedi.

Necâşi:

– Doğru söylüyorlar dostum, onları mutlaka dinlemeliyim, dedi.

Cafer (Radyallahu anh) sözüne devam etti:

– Ey melik, bizler son derece cahil bir kavimdik. Pek çok kötülükler yapıyorduk. Güçlülerimiz zayıflarımızı eziyordu. Allah, İçimizden doğru sözlü, güvenilir birini, bize peygamber olarak gönderdi. Biz de O'nu ve getirdiği Kur'ân'ı tasdik ettik. Bize okuduğu âyetlerin Allah katından olduğuna inandık. Bu yüzden kavmimiz bize ve Peygamberimize düşman kesildi. O'nu yalanladılar ve öldürmek istediler. Bizi, putlara tapınmamız için zorladılar. Biz de dinimizi ve canımızı korumak için kaçıp, sizin ülkenize geldik.

Amr, kendini savunmak için:

– Biz taştan ve tahtadan yaptığımız putlara değil, onların içindeki ruha tapıyoruz. Onlar bizi Allah'a yaklaştırıyor, dedi.

Necâşi:

– Herkes senin anladığını anlamaz ki Amr, dedi.

Müslümanlara dönerek:

– Sizin dininiz ne emrediyor? diye sordu...

Cafer (Radyallahu anh) cevapladı:

– Hazreti Muhammed (Aleyhisselâm.) bizden, bir olan ve ortağı, benzeri bulunmayan Allah'a iman etmemizi istedi. Bize iyilik yapmayı, namaz kılıp zekât vermeyi, komşularımıza ve yakınlarımıza iyi davranmayı, sadaka vermeyi, vefalı olmayı ve emaneti sahibine vermeyi emretti. Bizleri putlara tapmaktan uzaklaştırdı. Kadınlara iyi davranmamızı önerdi.

Amr, bir fırsat bulmuşçasına atıldı:

– Kadınlar mı? Dininiz kadınlarla ilgili ne diyor?

– Dinimiz bazı konular dışında kadınlarla erkekleri eşit tutar.

– Onlara da ne oluyormuş? Bize itaat etsinler diye onları yediriyor, içiriyor ve giydiriyoruz.

Cafer (Radyallahu anh):

– Seni dokuz ay karnında taşıyan, besleyip büyüten anneni nasıl bu kadar hor görebilirsin Amr, deyince yine bir sessizlik oldu. Necaşi sözü şöyle tamamladı:

– Ne oldu Amr? Senin putların yenildi mi?

Cafer (Radyallahu anh) söze devam etti:

– Rabbimiz herkesin Rabbidir. İbrahim'in, Musa'nın, Zekeriyya'nın ve İsa'nın Rabbidir.

Necaşi sordu:

– Size bu isimleri kim öğretti?

– Muhammed'e inen Kur'ân'dan öğrendik!

Hazreti Cafer'in sözlerinin değerini düşürmeye çalışan Amr:

– Muhammed mi? Bildim bileli O bir çobandı, dedi.

Necâşi bu söze:

– Hazreti İsa da bir marangozdu, diyerek cevap verdi. Müslümanlara dönerek şöyle devam etti:

– Size gerçeği söylüyorum, Muhammed'e gelen şey de İsa'ya gelen şey de aynı kandilden aydınlanıyor.

Amr, tekrar söze karışarak:

– Ama ey melik, onlar İsa Mesih hakkında hoşa gitmeyecek sözler söylüyorlar.

– Ne diyorlar?

– Diyorlar ki O da bizim gibi bir insandı.

Necâşi Müslümanlara dönerek sordu:

– Sizin dininiz Hazreti İsa hakkında neler söylüyor?

Hazreti Cafer:

– Peygamberimiz bize şöyle öğretti: Hazreti İsa da Allah'ın kulu ve elçisidir. O, Allah'ın, tertemiz kulu Meryem'e lûtfudur.

– Sizin Kur'ân'ınızda, Hazreti İsa ile ilgili bir şey var mı?

– Evet, eğer izin verirseniz okuyayım.

– Oku bakalım.

Hazreti Cafer, Meryem sûresi'nden bir bölüm okudu. Kur'ân o kadar güzel ve o kadar etkiliydi ki, Necaşi bu âyetler karşısında duygulanarak ağlamaya başladı. Öyle ağladı ki gözyaşlarından sakalı ıslandı. Necaşi'nin yanında ellerinde kitaplarla hazır bulunan din adamları ve devlet adamları da öyle ağladılar ki onların gözyaşları da ellerindeki kitapları ıslattı. Necâşi ağlayarak sözüne devam etti:

– Size ve Peygamberinize merhaba! Ben şahitlik ediyorum ki Muhammed muhakkak Allah'ın resûlüdür. Biz İncil'de O'nun özelliklerini gördük. İsa Aleyhisselâm'ın bize müjdelediği peygamber O'dur. Ülkemde emniyet içinde dilediğiniz kadar kalabilirsiniz. Eğer şu saltanat üzerimde olmasaydı o peygambere hizmetçi olup, pabuçlarını ben taşırdım, dedi.

BULMACA

1. Oruçlu kişinin, akşam ezanı okununca oruç açma vakti
2. Ramazan ayında minareler arasına asılan, güzel sözlerden oluşan ışıklı yazılar
3. Ramazan ayından evvel gelen ve içinde "Berat Kandili" bulunan mübarek ay
4. İslâmiyetin beş temel esasından biridir.
5. Kur'ân Alfabesi'nin ilk harfi (Okunuşu)
6. Ramazan ayında bize olan sonsuz rahmetini ve merhametini daha da artıran, sayamayacağımız kadar çok nimetle bizi donatan Rabbimiz
7. Ramazan ayı içinde yer alan ve bin aydan daha hayırlı olan mübarek gece
8. Namaz, oruç gibi ibadetlere başlarken dilimizle ve kalbimizle o ibadete "......... etmeliyiz." sözündeki boş bırakılan kısma hangi kelime gelmelidir?
9. Bağdat'ta, Arabistan'da, İran'da ve diğer sıcak iklim bölgelerinde yetişen, genellikle iftar ederken yediğimiz tatlı bir meyvedir.
10. Oruca başlamadan evvel gece kalkıp yenilen yemeğin adı
11. Ramazan ayında indirilen, içinde dünya ve ahiret mutluluğunun anahtarı olan bilgilerin bulunduğu kutsal kitabımız
12. Mübarek üç ayların ilki
13. İçinde Allah sevgisinin, dinî mesajların işlendiği müzik eserleri
14. Oruç tutan kişi
15. Ramazan ayı bitince kutlanan dinî bayram
16. Oruca başlama vakti
17. Kur'ân-ı Kerîm'de bir sûre adı
18. Oruç tutarak geçirdiğimiz mübarek ayın adı
19. Ramazan ayında, "bir fakiri sahurda ve iftarda doyuracak miktarda yiyecek" ya da bunun karşılığı olarak verilen para yardımı
20. Oruç tutanların gireceği cennet kapısının adı
21. Orucumuzu açarken "Allah'ın adıyla" anlamında ne söyleriz?
22. İlk üç gününde Ramazan Bayramının kutlandığı hicrî ay
23. Ramazan ya da kurban bayramlarından bir gün önceki gün
24. Allah'ın içimize koyduğu güzel bir duygu (Sevme duygusu)
25. İngilizce ilâhileriyle meşhur eski bir pop sanatçısı

BULMACA

21 2 16 18 1 23 25 14 15 19 12 3 4 5 6 22 13 20 24 17 7 8 9 10 11

ŞİFRE

Müslüman, Müslümanın kardeşidir. Ona haksızlık etmez.
Kim bir Müslüman kardeşinin ihtiyacını karşılarsa,
Allah da onun ihtiyacını karşılar.
Kim bir Müslüman kardeşinin sıkıntısını giderirse,
Allah da kıyamet günü onun sıkıntılarını giderir.
Kim bir Müslüman kardeşinin kusurlarına göz yumarsa,
Allah da kıyamet günü onu affeder.

(Hadis-i Şerif Meali, Müslim 2580)

4.
Bölüm

Hac

İNANÇ YOLCULUĞU

Kurban bayramında annem ve babamla birlikte olamayacağım. Çünkü onlar bu yıl hacca gidiyorlar. Namaz kılarken yöneldiğimiz kıblemiz Kâbe'yi ve o bölgedeki diğer kutsal mekânları ziyaret edecekler. Aslında bu ziyareti daha önce de yaptılar. Ama o zaman hac mevsimi olmadığından "umre" yapmış oldular. Bu kez hac mevsimi olan Kurban Bayramı günlerinde orada bulunacaklar ve "hacı" olacaklar.

Yola çıkmadan önce komşularla bir bir helâlleştiler. "Üzerimizde kul hakkı kalmasın." dediler. Kim haccını en güzel şekilde yaparsa, Allah onun kul hakkı dışındaki bütün günahlarını silermiş. Doğduğu gün gibi günahsız

dönermiş memleketine.

Kul hakkı ne demek biliyor musunuz? İnsanların birbirine karşı görevleri ve birbiri üzerinde hakları varmış. Çevremizdeki insanların, yakınlarımızın haklarına saygılı olmak, kalplerini kırmamak, gerektiğinde onları arayıp sormak, varsa sıkıntılarını gidermek gerekirmiş. Hata ettiğimiz takdirde onlardan özür dilememiz ve "Hakkını helâl et." dememiz gerekirmiş.

Geçenlerde arkadaşım Zeynep'le tartıştık. Birbirimize küstük.

"Müslümanlar kardeştir." dedi babam. "Birbirlerine üç günden fazla küs kalmazlar. Hem biliyor musun, barışmak için ilk adımı kim atarsa cennete önce o girermiş."

Bunu duyar duymaz annemle birlikte Zeyneplerin evine gittim. Ona söylediğim sözler için özür diledim.

"Kalbini kırdım, hakkını helâl et!" dedim. Barıştık.

Annem de Zeynep'in annesiyle helâlleşti. "Birbirimize hak geçmiş olabilir." dedi. "Hacı olmak için henüz çok gençsiniz. Semra büyüsün, iş güç bitsin o zaman gidersiniz." dedi Zeynep'in annesi.

"Dünyanın işi bitmez." diye karşılık verdi annem. "Ömrümüzün ne kadar olduğunu da bilmiyoruz. Üstelik her şey gençlikte güzel. Hastalık ve yaşlılık belimi bükmeden rahatça yaparım haccımı. Daha da önemlisi, hâlimiz vaktimiz yerinde şükür. Hac yapmak farz oldu artık."

Ailesinin ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra hacca gidip gelmeye yetecek

parası olan, sağlıklı her Müslümana ömründe bir kez hac yapmak Allah'ın emriymiş. Annem ve babam da bu emre uyarak hac görevlerini yerine getirecekler. Bundan dolayı her ikisi de çok heyecanlılar.

Hazırlıklar tamamlanıp yolculuk başladığında beni de heyecan sardı. Dedem ve anneannemle birlikte onları uğurlamaya gittik. O gün her ikisi de beyazlar giymişti. Diğer yolcuların arasından bize el sallarken, uçmaya hazırlanan melekler gibiydiler.

"Allah'a emanet olun." diyerek vedalaştılar.

Göz yaşlarımı tutmaya çalıştım. "Anne, baba, sizi çok özleyeceğim. Sık sık arayın." diyebildim güçlükle. Eğer okulum olmasaydı, ben de giderdim peşlerinden. Ben de görmek isterdim Kâbe'yi, Safa'yı, Merve'yi, Arafat Dağı'nı, Mina'yı ve canım Peygamberimin kabrini... Ben de "Lebbeyk!" derdim onlarla beraber.

Birkaç gün sonra, okul dönüşünde, beklediğim müjdeli haberi aldım. Beni yalnız bırakmayan anneannem ve dedem kapıdaydı.

Dedem "Annenler aradı." dedi. "Çok iyilermiş. Görevlerine başlamışlar."

"Kâbe'yi görmüşler mi?" diye atıldım heyecanla.

"Görmüşler, tavaf etmişler etrafında!" diye söze karıştı anneannem.

Dedem ve anneannem hacıydı. Merak ettiğim her şeyi sordum onlara. Anlattılar.

Tavaf, Kâbe'nin etrafında dualarla yedi kez dönmekmiş. Kâbe'yi kimin inşa ettiğini, tavafın ne zaman başladığını merak ettim.

"İlk insan ve ilk peygamber Hazreti Âdem Aleyhisselâm'dan bu yana kutsal bir mekânmış burası." diye anlatmaya başladı dedem. "Hazreti Nuh Aleyhisselâm dönemindeki tufanda yıkılmış, izi dahi kalmamış. Daha sonra Hazreti İbrahim, eşi Hacer'i ve oğlu İsmail'i, Allah'ın emri ve "Cebrail" adlı meleğin rehberliği ile bu çorak araziye bırakmış. Suları tükenince Hazreti Hacer'in sütü kesilmiş. Küçük İsmail açlıktan ağlamaya başlamış. Hazreti Hacer, su aramak için Safa ve Merve tepeleri arasında yedi kez koşturmuş. Hacılar bu iki tepe arasında yedi kez gidip gelerek bu olayı hatırlar ve insanoğlunun gerçeği arama çabasını simgeler."

"Sonra ne olmuş dede? Su bulabilmiş mi?" diye sordum heyecanla.

"Bulamamış, ama bir ses duymuş. Bakmış ki bir melek İsmail'in olduğu yeri kazıyor, kazdığı yerden sular fışkırıyor. Hazreti Hacer sevinçten şaşkına dönmüş. Suyun akıp gideceğinden endişe etmiş ve "dur, dur" anlamına "zem, zem" demiş. Suyun adı "zemzem" olarak kalmış."

"Sonra ne olmuş?" diye sordum tekrar.

"Bir yolcu kafilesi suyu görünce

oraya yerleşmiş." dedi. "Böylece zamanla Mekke şehri kurulmuş ve Hazreti Hacer ile oğlu İsmail yalnızlıktan kurtulmuş.

Yıllar böylece geçip gitmiş. İsmail büyümüş. Hazreti İbrahim Aleyhisselâm, arada bir Mekke'ye gelip onlarla görüşüyormuş. Yine böyle bir ziyaret sırasında Allah onları zor bir sınava tâbi tutmuş."

"Neymiş bu sınav dede?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Allah, Hazreti İbrahim'den, oğlu İsmail'i kurban etmesini istemiş!" dedi.

"Neden?" diye atıldım tekrar. "İnsan kurban edilir mi?"

"İnsanlar, Allah inancından uzaklaştıkları dönemlerde ilâhlarına her türlü canlıyı kurban etmişler. Bunlar arasında insanlar da varmış. Ama Allah hem bu yanlış inançları ortadan kaldırmak, insanları doğruya yöneltmek, hem de Hazreti İbrahim'in kendisine olan bağlılığını ölçmek istemiş. Bu sebeple oğlu İsmail'i kurban etmesini istemiş. Çünkü o, oğlu İsmail'i çok seviyormuş. Hazreti İbrahim Aleyhisselâm, Allah'ın emrine uymak üzere oğlu İsmail'in yanına giderken, şeytan sınavı kaybetmesi için ona insan şeklinde görünmüş. O'nu aldatmak için dil dökmüş. Hazreti İbrahim Aleyhisselâm onu tanımış ve kovmuş. Oğlu

İsmail'i yanına alıp kesmek üzere götürmüş. Şeytan bu kez Hazreti Hacer'in yanına gelmiş. O'nun merhametini kullanarak Hazreti İbrahim'i engellemek istemiş. Ama Hazreti Hacer, "İsmail'i bize veren Allah'tır. O dilerse kurban etmek de görevimizdir." diyerek şeytanı kovmuş. Şeytan son bir ümitle İsmail'e yönelmiş. "Baban seni boğazlayacak! " diyerek korkutmak istemiş. Hazreti İsmail, "Rabbimizin emri başımız üstünedir!" diyerek şeytanı kovmuş. Şeytan, ısrarlarına devam etmiş. Hazreti İsmail onu taşlamayı denemiş. Şeytan kaçmış ama tekrar gelmiş. Bu durum üç kez tekrarlanmış. Üçüncü taşlamadan sonra şeytan onları aldatmaktan ümidini kesip, uzaklaşmış. Hac sırasında, bu olayın geçtiği Mina'da Müslümanlar Hazreti İsmail gibi, kendilerini aldatmaya çalışan şeytanı, üç yerde temsilî olarak taşlarlar. Böylece hem Allah'a bağlılıklarını yeniler hem de şeytandan gelen ve Allah'ın hoşlanmadığı her şeye tavır koymaya hazırlanırlar."

"Bütün bunlar çok ilginç." diye düşündüm. "Demek ki her ibadetin, bilmediğimiz pek çok sebebi ve faydası var. Acaba daha sonra Hazreti İsmail'in başına neler geldi? Babası onu gerçekten kurban etti mi?"

"Hazreti İbrahim ve oğlu İsmail'in bu teslimiyetinden Yüce Allah çok hoşnut olmuş ve Cebrail aleyhisselâmla gayet bakımlı güzel bir koç göndermiş. Cebrâil aleyhisselâm, Hazreti İbrahim'e: "Ey İbrahim, Allah'a bağlılığını ispat ettin. Allah bu koçu İsmail'in yerine kurban etmen için cennetten yeryüzüne gönderdi." demiş. Hazreti İbrahim büyük bir sevinçle koçu alıp kurban etmiş. Bu lütfundan dolayı Allah'a çok şükretmiş.

O gün bu gündür bütün inananlar Allah'a bağlılıklarını göstermek ve nimetlerinden dolayı O'na şükretmek için her sene bu tarihlerde kurban keserler. Hâli vakti yerinde olan her Müslümana emredilmiş olan bir ibadettir bu."

Dedemi büyük bir heyecan ve hayretle dinliyordum. Durakladığını fark edince, "Haydi dede, daha Kâbe'nin yapılışını anlatmadın" dedim.

Dedem beyaz sakallarını ovuşturarak gülümsedi. Yorulmuştu, ama merakımı görünce beni kırmak istemedi. Anlatmaya devam etti:

"Bir gün, Cebrâil adlı melek Hazreti İbrahim'in karşısına çıkmış. "Ey İbrahim, Allah sana Beytullah'ı yapmanı emrediyor" demiş. Kâbe'nin yerini bildirerek sınırlarını çizmiş. Hazreti İbrahim, oğlu İsmail ile birlikte Müslümanlara kıble olacak, tavaf edilerek ibadet edilecek olan Kâbe'yi inşa etmiş. Sonra da oğlu İsmail'den, tavafa başlama noktasını belirtmek için Kâbe'nin bir köşesine konmak üzere taş getirmesini istemiş. Bu sırada Cebrâil adlı melek, cennetten getirdiği taşı onlara vermiş ve işaret olarak bunun kullanılacağını söylemiş. Siyaha yakın kırmızı renkli bir taşmış bu.

Ama zamanla tamamen kararmış ve ona siyah taş anlamına "Hacerü'l-Esved" adı verilmiş.

İşte, ta o zamanlardan beri inananlar Kâbe'yi tavaf ederler. Safa ve Merve tepeleri arasında gidip gelirler. Hazreti Adem ve Hazreti Havva'nın cennetten dünyaya indirildikten sonra birbirlerine kavuştukları yer olan Arafat Dağı'nda bir süre kalırlar. Mina'da şeytan taşlarlar. Bunları yaparken daima, her şeyin sahibi olan Allah'ın davetine cevap verme anlamına gelen ve "lebbeyk" sözleriyle başlayarak şükür ifade eden duayı okurlar. Böylece hac ibadetini tamamlamış olurlar. Bu sırada, "ihram" adı verilen, sade ve gösterişsiz bir giysi vardır üzerlerinde. Allah önünde insanların eşit olduğunu, hiçbir ırkın diğerinden üstün olmadığını hacda açıkça görebilirler.

Mahşer günü gibi kalabalıktır her yer. Öldükten sonraki diriliş gelir insanın aklına. Daha güzel yapar ibadetlerini. Hac yolculuğunda, hiçbir dostluğa benzemeyen yeni yeni dostluklar kurulur. Velhasıl, gitmeden bilinmez, tatmadan anlaşılmaz haccın verdiği huzur ve mutluluk. Hele bir de Mekke'den Medine'ye, Peygamberimizin kabrine gidiş vardır ki… O yüceler yücesi peygamberi ziyaretin verdiği haz hiçbir şeye benzemez. "Beni vefatımdan sonra ziyaret eden, hayatımda iken ziyaret etmiş gibidir." buyurmuş Peygamber Efendimiz.

Sözün bu noktasında sesi soluğu kesildi dedemin. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Hasret dolu bir "of" çektikten sonra şöyle mırıldandı:

Gani Mevlâm nasip etse,
Varsam ağlayı, ağlayı.
Medine'de Muhammed'i
Görsem ağlayı ağlayı.

Delil yapışsa elime,
Lebbeyk öğretse dilime,
İhram bezini belime,
Sarsam ağlayı ağlayı.

Hacılar döner yana yana,
Ciğerim döndü bir yana,
Şol zemzemden kana kana,
İçsem ağlayı ağlayı.

Derviş Yunus der can ile
Kul olmuşum iman ile
Dilim zikri Kur'ân ile
Varsam ağlayı ağlayı

Sonra da göz yaşlarını silip şöyle dedi: "Haccın tadını, Resulallah'ı ziyaretin lezzetini ve mutluluğunu tekrar tekrar yaşamak istiyor insan."

Aradan günler geçti. Kurban bayramı geldi. En güzel elbiselerimizi giydik. Dedemin bayram namazından

sonra alıp getirdiği koçu Allah için kurban ettik. Kendisini bize tanıttığı ve sayısız nimetler verdiği için Allah'a şükrettik.

"Senede sadece bir kez, Kurban bayramında et yiyebilen yoksullar var." dedi anneannem.

Etlerin bir bölümünü fakirlere dağıttı. Birazını da pişirip bize ikram etti.

Bayramdan sonra annemler tekrar aradılar. Yakında bizimle birlikte olacaklarını söylediler. Medine hurması ve zemzem de getirecekler ve kim bilir neler neler anlatacaklar. Onları büyük bir heyecanla beklerken, hac ve kurban ibadetini öğrenmiş olmanın keyfini yaşıyorum.

Kim insanlara
merhamet etmezse,
Allah da ona rahmet etmez.

(Hadis-i Şerif Meali, Müslim 2319)

AİLEM

İnsan yuva kurmalı,
Birlikte yaşamalı.

Çocuk sevgiye açtır,
Herkes ona muhtaçtır.

Mutlu yuva saraydır,
Görene çok kolaydır.

Hoşgörü işin sırrı,
Saygı çizer sınırı.

Fedakâr olmak iyi,
Armağan ver sevgiyi.

Helâl kazan gayret et,
Eve yağsın bereket...

Doğduğumdan bu yana,
Ailem okul bana.

Annem, babam öğretmen,
Kardeşimden geçemem.

Ninem evin gülüdür,
Sabırlı, görgülüdür.

Dedemden tarih dinle,
Geçmiş yaşar seninle.

Kedim "mır-mır" uyuyor,
Sanki huzur soluyor.

Aile emanettir,
Bir ufacık cenettir!

Ali Sacit

UÇUŞ SANATI VE KOLİBRİ KUŞLARI

Yeryüzünde 300'den fazla türü vardır kolibrilerin...

Bazı türleri "arı kuşu" olarak da adlandırılır ve en büyüklerinin kütlesi 10-12 gram civarındadır.

Kolibrinin yiyecekleri arasında, çiçeklerin ortasındaki "bal özü" gibi sıvılar da vardır. Ancak bu değerli sıvıya her zaman kolayca ulaşılamaz. Bazı çiçeklerin ortası derince bir çukur gibidir. Kolibrinin alacağı tatlı sıvı da bu kısımdadır. Kuşun bu besine ulaşması için gagasının yeterince uzun olması gereklidir. Her canlıya ihtiyacı olan organları gerekli ölçülerde yaratıp takdim eden Allah, kolibrinin gagasını da uygun ölçülerde yaratmıştır. Kuşun gagasının uzun olması da yetmez. Çünkü çok defa bu tatlı suyu emmek için, çiçeğin yakınında kuşun konabileceği bir dal yoktur. Yarattıklarına sonsuz şefkat ve merhameti olan Rabbimiz, bu kuşa "hiçbir yere konmadan, çok hızlı kanat çırparak, havada sabit bir noktada kalabilme" yeteneği vermiştir. Üstelik kolibri kuşları, havada uçarken geri geri gidebilme yeteneğine de sahiptir.

Bazı kolibri türleri bir saniyede 25 defa kanat çırpar. Saniyedeki kanat çırpma sayısı 50'yi geçenler de vardır. Kolibriler kanat çırparken, kanadın hareketini gözlerimizle fark edemeyiz. Bu kuşun kanatları âdeta titreşim hareketi yapar.

Diğer kuşların hepsinden farklı bir uçuş tekniği olan kolibriler, yaklaşık olarak bir parmak büyüklüğündedir. Serçe parmağımız kadar küçük olanları da vardır.

Yapılan gözlem ve araştırmalar, kolibri kuşunun saatte 80 km hızla, hiç durmadan 10 saat uçarak, 800 km yol aldığını göstermiştir. Kuş, bu uçuşu sırasında hiçbir yere konmaz. Üstelik bu uzun yolculuk sırasında hiçbir şey yemez. 800 km'lik uçuşta, vücudundaki yağın sadece1,5 gramı erir. Yani 1,5 gram yakıtla, 800 km yol...

Uçak mühendislerinin, kuşlardan ilham alarak çeşit çeşit uçaklar geliştirdiğini biliyorsunuz. Daha mükemmel uçaklar üretmek için yüzlerce kuş türü gözlendi ve incelendi. Günümüzde de bu incelemeler devam ediyor. Bu konunun uzmanları, belki de kolibri kuşundan daha pek çok ilhamlar alacaklar...

Mükemmel bir "uçuş sanatçısı" olan kolibri kuşları, saniyede ortalama 50 defa kanat çırpabiliyor. Havada sabit bir noktada durabiliyor ve gerektiğinde geriye doğru da uçabiliyor. Az bir enerjiyle çok uzun yolları kat edebiliyor. Bu kuşun özelliklerini görünce, akıl ve mantık sahibi her insan, onun bir "uçuş sanatçısı" olduğunu hemen kabul ediyor.

Kolibri kuşu, "her şeyi sapasağlam ve mükemmel yaratan Allah'ın", tabiattaki milyarlarca sanat eserinden sadece biridir. Kuşun bu ilginç özellikleri, Allah'ın sanatındaki mükemmelliği" İki kere iki dört eder." derecesinde açıkça göstermiyor mu?

TATLI BİR KURNAZLIK

Bir gün Sevgili Peygamberimiz Resûlü Ekrem Aleyhisselâtü Vesselâm mescitte sahabe efendilerimizle sohbet ediyordu. Sahabeler, dertlerini sıkıntılarını O'na açıyor, merak ettikleri konuları sorup öğreniyorlardı. Allah Resûlü de her biri inciden, elmastan, pırlantadan değerli mübarek sözleriyle onları aydınlatıyor, dertlerine çare bulmaya çalışıyordu.

Bu tatlı muhabbet sürüp giderken, mübarek bir zat elinde bir kap ile mescidin kapısında belirdi. İzin isteyip içeri girdi ve içinde süt bulunan kabı Efendimize uzatarak, bu ikramı kabul etmesini istedi.

Resûlü Ekrem Efendimiz, hediyeyi getiren zatı kırmadı. Onun bu içten ve samimî ikramını kabul etti. "Bismillah" deyip sütten bir yudum içti ve kalan sütü sağdan başlayıp oradakilere sırayla içirmek istedi. Fakat hemen sağında henüz on yaşlarındaki Enes vardı. Acaba Peygamber Efendimiz sağdan başlayıp sütü sırayla mı ikram edecekti, yoksa orada bulunan ve yaşça büyük olan sahabi efendilerimizden mi başlayacaktı? Tam bunun merak edildiği anda Efendimiz Aleyhisselâm Enes'e :

– Bak Enes, sıra senin. Şu an bu sütü içme hakkına sahip olan sensin. Ancak, istersen buradaki büyüklerinden başlayalım, sonra sen iç. Ne dersin?

Enes, on yaşında Efendimizi tanımış, son derece edepli, saygılı ve bir o kadar da zeki bir çocuktu. Oradaki herkes gibi elbette o da Peygamberimizden kalan sütü içmek istiyordu. Aslında birer yudum içmekle sonuçta herkes O'ndan kalan sütü içmiş olacaktı. Ancak O'nun dudaklarına dokunmuş olan, dolayısıyla O'ndan kalan ilk artık olan sütü içmek, herkesin arzusuydu. Mü'min kardeşinden kalan artık şifa ise Allah Resûlünden kalan en büyük şifa kaynağı idi. Oradaki sahabe efendilerimiz gibi on yaşındaki Enes de bunun şuurundaydı. Belki fedakârlık edip, hakkını büyüklerine de bırakabilirdi. Ancak, tatlı bir kurnazlık yaparak bu fırsatı değerlendirmek istedi. Sevgili Peygamberimize cevaben:

– Ey Allah'ın Resûlü, buradaki büyüklerime hürmetim büyük, onları çok seviyorum. Fakat ben sizden kalan sütü içme hakkımı kullanmak istiyorum deyince, Peygamber Efendimiz tebessüm etti. Bu bir tercih meselesiydi belki. Enes'in bu zekice cevabı Peygamberimizin hoşuna gitmişti. O'nun tebessüm etmesi, oradaki sahabe efendilerimizin de tebessüm etmesine vesile oldu ve hepsi Enes'ten sonra o sütten birer yudum içip, bu güzel nimeti veren Allah'a şükrettiler.

BULMACA

1. Namazın her hareketinde söylenen "Allah büyüktür." anlamındaki söz
2. "Kâbe" için kullanılan ve mecaz anlamda "Allah'ın evi" manasına gelen söz

3. Hac mevsimi dışında kutsal toprakların, (Kâbe'nin, Ravza'nın) ziyaret edilmesi
4. "Allahuekber" sözüne kısaca ne ad verilir?
5. Kurban kesmek, bayram namazı veya vitir namazı kılmak gibi ibadetlerin dinimizdeki hükmü nedir? (Farz mı? Vacip mi? Sünnet mi?)
6. Daha çok çöllerde yük taşımak amacıyla gücünden yararlandığımız bir hayvan.
7. Zengin olan bir Müslümanın belli bir zaman diliminde kutsal toprakları ziyaret etme ve orada gerekli emirleri yerine getirme şeklinde yaptığı ibadettir.
8. Dünya'mızı, diğer gezegenleri, Güneş'i ve diğer yıldızları içine alan boşluk (feza)
9. Bir kurban türü
10. Kendisine oğlunu kurban etmesi emredilince, tereddüt etmeden sırf Allah'ın hoşnutluğunu kazanabilmek için buna niyet eden, putları kırmasıyla tanıdığımız büyük peygamber.
11. Allah'ın insanlara verdiği, fakat çok defa değerini bilemediğimiz önemli bir nimettir. (Sıhhat'ın eş anlamlısı)
12. Hazreti İbrahim Aleyhisselâmın oğullarından biri
13. Bir ibadetin, bir iyiliğin sadece ve sadece Allah rızası için yapılması, gösterişten uzak olması (Aynı zamanda Kur'ân-ı Kerîm'de bir sûre adıdır.)
14. Hac ibadeti yapılırken, şeytan taşlanan yer
15. Haram ile helâlin arasında olan, yapılması hoş görülmeyen şüpheli şeylere denir.
16. Allah'ın kesin emri olan, dinimizce yapılması mutlaka gerekli olan ibadetler
17. Kurban kesilebilen bir hayvandır. (Etinden, sütünden, yününden, derisinden, gübresinden yararlanırız.)
18. Vakit, süre
19. Kurban kestiğimiz bayram
20. Kurban olarak kesilebilen bir hayvan (Tiftiğinden yararlanırız...)
21. En büyük mescid (Hazreti Adem Aleyhisselâmdan beri var olan, İbrahim Aleyhisselâm ve oğlu İsmail Aleyhisselâm tarafından yeniden tamir edilip yükseltilen mescid...)
22. Kur'ân-ı Kerîm'de bir sûreye ad olmuş, kurban kesilebilen mübarek bir hayvan
23. Peygamber Efendimizin arkadaşlarından her birine verilen isim
24. Hac ibadeti sırasında, Kâbe'nin etrafında dönme işlemi
25. Hac ibadeti sırasında, hacıların çıktığı mübarek dağ
26. "Allah'tan başka ilâh yoktur." anlamındaki güzel söz
27. Allah'ın özellikle insanlara verdiği önemli bir manevî nimet
28. "Allah'ım seni tesbih ederim." manasını taşıyan söz. Namazlardan sonra tesbih ederken ilk önce o sözü söyleriz (33 defa).
29. Kurban kesilebilecek; inek, dana, manda vb. büyükbaş hayvanların genel adı

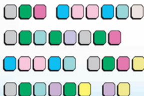

BULMACA

16, 21, 27, 28, 1, 19, 2, 24, 26, 17, 3, 4, 5, 22, 6, 7, 8, 18, 9, 10, 20, 23, 11, 12, 29, 13, 25, 14, 15

ŞİFRE

**İbadet eğer
bir kuş olsaydı,
şüphesiz onun kanatları
namaz ile oruç olurdu.**

Yahya bin Muaz

**İman, bir manevî
cennet çekirdeği taşıyor.
İnsanın asıl vazifesi,
imân ve duadır.**

* * *

Düşünelim, Yazalım...

Konu: TABİATTAKİ VARLIKLARIN GÜZELLİĞİ

Bir ilkbahar mevsiminde yeryüzünü gözlemleyelim.
Rengârenk güller ve çiçekler, çiçekten çiçeğe uçuşan böcekler,
cıvıl cıvıl ötüşen kuşlar, şırıl şırıl akan ırmaklar...
Âdeta hepsi bir koro oluşturmuş aynı şarkıyı söylüyorlar...

Çevremizdeki varlıkların yaratılışındaki mükemmeliği ve güzelliği düşünmeye "tefekkür" adı verilir. Dinimizde, tefekkür etmek (düşünmek, fikir yürütmek) bir ibadettir.

Siz de tabiattaki varlıkların yaratılışındaki güzelliği anlatan bir yazı ya da şiir yazabilirsiniz

Bulmacaların Şifresini Nasıl Bulacağız?

* Önce bulmacayı çözelim.

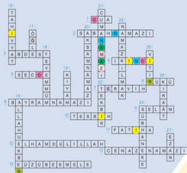
* Bulmacanın içindeki yuvarlak ve renkli kutucuklara hangi harflerin geldiğine dikkat edelim.

* Meselâ bulmacada mavi renkli yuvarlağa hangi harf gelmişse, şifre kısmındaki mavi kutucuğa da aynı harfi yazmalısınız.
  Sarı kutucuğa A harfi gelmişse bütün sarı kutucuklara A harfini yerleştirebilirsiniz.

* Kısacası aynı renkler aynı harfleri gösteriyor.

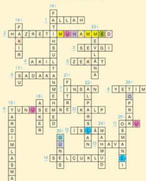
Bulmaca Çözümleri

1. Bölüm, Namaz Kılıyorum Bulmaca Çözümü

ŞİFRE NAMAZ DİNİN DİREĞİDİR

2. Bölüm, Zekât Bulmaca Çözümü

ŞİFRE GÜL KOKULU MUHAMMED

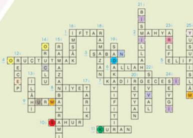
4. Bölüm, Hac
Bulmaca Çözümü

ŞİFRE

SEN ALLAHI SEVERSEN ALLAH SENİ SEVMEZ Mİ

3. Bölüm, Oruç
Bulmaca Çözümü

ŞİFRE DİNİMİ ÇOK SEVİYORUM